

Tiesību akti

49. sējums

Izdevums
latviešu valodā

2006. gada 30. decembris

Saturs	I	<i>Tiesību akti, kuru publicēšana ir obligāta</i>	
	★	Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1923/2006 (2006. gada 18. decembris), ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 999/2001, ar ko paredz noteikumus dažu transmisīvo sūklveida encefalopātiju profilaksei, kontrolei un apkarošanai ⁽¹⁾	1
	★	Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1924/2006 (2006. gada 20. decembris.) par uzturvērtības un veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem	9
	★	Eiropas Parlamenta un Padomes regula (EK) Nr. 1925/2006 (2006. gada 20. decembris) par vitamīnu un minerālvielu, un dažu citu vielu pievienošanu pārtikai	26
	★	Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmumu Nr. 1926/2006/EK 2006. gada 18. decembris ar ko izveido Kopienas rīcības programmu patērētāju tiesību aizsardzības politikas jomā (no 2007. gada līdz 2013. gadam) ⁽¹⁾	39

⁽¹⁾ Dokuments attiecas uz EEZ.

I

(Tiesību akti, kuru publicēšana ir obligāta)

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (EK) NR. 1923/2006

(2006. gada 18. decembris),

ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 999/2001, ar ko paredz noteikumus dažu transmisīvo sūkļveida encefalopātiju profilaksei, kontrolei un apkarošanai

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 152. panta 4. punkta b) apakšpunktu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atziņumu ⁽¹⁾,

apspriedusies ar Reģionu komiteju,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

(1) Regula (EK) Nr. 999/2001 ⁽³⁾ ir paredzēta, lai nodrošinātu vienotus tiesiskos pamata noteikumus attiecībā uz transmisīvo sūkļveida encefalopātiju (TSE) Kopienā.

⁽¹⁾ OVC 234, 22.9.2005., 26. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2006. gada 17. maija Atzinums (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēts), Padomes 2006. gada 24. novembra Kopējā nostāja (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta) un Eiropas Parlamenta 2006. gada 12. decembra Nostāja (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta).

⁽³⁾ OV L 147, 31.5.2001., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 1041/2006 (OV L 187, 8.7.2006., 10. lpp.).

(2) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 932/2005 (2005. gada 8. jūnijs), ar ko groza Regulu (EK) Nr. 999/2001, kas attiecas uz pārejas pasākumu perioda pagarināšanu ⁽⁴⁾, ir pagarinājusi Regulā (EK) Nr. 999/2001 noteikto pārejas pasākumu piemērošanas periodu ne ilgāk kā līdz 2007. gada 1. jūlijam.

(3) Starptautiskā epizootiju biroja ģenerālsesijas laikā, kas notika 2003. gada maijā, tika pieņemta rezolūcija vienkāršot pašreizējos starptautiskos kritērijus valstu klasificēšanai pēc to bīstamības pakāpes attiecībā uz liellopu sūkļveidīgās encefalopātijas (BSE) esamību tajās. Ģenerālsesijas laikā, kas notika 2005. gada maijā, tika pieņemts priekšlikums. Regulas (EK) Nr. 999/2001 panti būtu jāpielāgo tā, lai tie atspoguļotu jauno starptautiski saskaņoto kategorizēšanas sistēmu.

(4) Jauna izstrāde attiecībā uz paraugu ņemšanu un analīzi prasīs veikt visaptverošus grozījumus Regulas (EK) Nr. 999/2001 X pielikumā. Tādēļ ir nepieciešams veikt konkrētus tehniskus grozījumus Regulas (EK) Nr. 999/2001 pašreizējā "ātro testu" definīcijā, lai atvieglotu minētā pielikuma struktūras grozījumus vēlākā posmā.

(5) Kopienas tiesību aktu skaidrības interesēs ir lietderīgi precizēt, ka "mehāniski atkaulotas gaļas" definīcija, kas noteikta citos Kopienas tiesību aktos par pārtikas drošību, būtu jāpiemēro Regulā (EK) Nr. 999/2001 TSE apkarošanas pasākumu kontekstā.

⁽⁴⁾ OVL 163, 23.6.2005., 1. lpp.

- (6) Regula (EK) Nr. 999/2001 ievieš BSE un skrepi uzraudzības programmu. Zinātniskā vadības komiteja tās 2003. gada 6. — 7.marta atzinumā ir ieteikusi ieviest uzraudzības programmu par TSE briežu dzimtai. Tādēļ regulā paredzētā uzraudzības sistēma būtu jāattiecinā uz citiem TSE, ar iespēju veikt turpmākus pasākumus, lai šo sistēmu ieviestu vēlākā posmā.
- (7) Saskaņota selekcijas programma, lai aitu dzimtas dzīvniekos attīstītu pretošanās spējas TSE, saskaņā ar Komisijas Lēmumu 2003/100/EK (2003. gada 13. februāris), ar ko nosaka prasību minimumu audzēšanas programmu izveidei rezistencei pret transmisīvo sūkļveida encefalopātiju aitām⁽¹⁾, ir ieviesta kā pārejas pasākums. Regula (EK) Nr. 999/2001 būtu jāgroza, lai nodrošinātu šai programmai ilgstošu tiesisku pamatu, kā arī iespēju šādās programmās veikt izmaiņas, ņemot vērā izvērtētos zinātnisko pētījumu rezultātus un šo programmu īstenošanas vispārējās sekas.
- (8) Regula (EK) Nr. 999/2001 aizliedz konkrētu dzīvnieku barošanu ar konkrētiem pārstrādātiem dzīvnieku proteīniem, ar iespēju noteikt atbrīvojumus no šā aizlieguma. Jaunas izstrādnes attiecībā uz dzīvnieku barošanas aizliegumiem, var prasīt veikt grozījumus regulas IV pielikumā. Ir nepieciešams veikt konkrētus tehniskus grozījumus attiecīgā panta pašreizējā redakcijā, lai atvieglotu minētā pielikuma struktūras grozījumus vēlākā posmā.
- (9) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 1774/2002 (2002. gada 3. oktobris), ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem, kuri nav paredzēti cilvēku uzturam⁽²⁾, paredzēti noteikumi par atbrīvošanos no īpašiem riska materiāliem un dzīvniekiem, kas inficējušies ar TSE. Tagad ir pieņemti noteikumi par dzīvnieku izcelsmes produktu tranzītu caur Kopienu. Attiecīgi, Kopienas tiesību aktu konsekvences interesēs, pašreizējie Regulas (EK) Nr. 999/2001 noteikumi par atbrīvošanos no šādām vielām un dzīvniekiem būtu jāaizstāj ar atsauci uz Regulu (EK) Nr. 1774/2002, un atsauce uz Regulas (EK) Nr. 999/2001 tranzīta noteikumiem būtu jāsvīturo.
- (10) Jaunas izstrādnes attiecībā uz īpašiem riska materiāliem pieprasa arī veikt visaptverošus grozījumus Regulas (EK) Nr. 999/2001 V pielikumā. Ir nepieciešams veikt konkrētus tehniskus grozījumus regulas attiecīgo noteikumu esošajā redakcijā, lai atvieglotu minētā pielikuma struktūras grozījumus vēlākā posmā.
- (11) Lai arī Eiropas Savienībā nav atļauts veikt apdullināšanu, injicējot gāzi galvaskausa dobumā, gāzes injekcija var notikt arī pēc apdullināšanas. Tādēļ ir nepieciešams pārskatīt pašreizējos Regulā (EK) Nr. 999/2001 minētos noteikumus par kaušanas metodēm, lai, saistībā ar apdullināšanu, aizliegtu gāzes injekciju galvaskausa dobumā.
- (12) Komisijas Regula (EK) Nr. 1915/2003, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 999/2001⁽³⁾, paredz jaunus noteikumus par skrepi apkarošanu kazu dzimtas un aitu dzimtas dzīvniekiem. Attiecīgi, ir nepieciešams aizliegt aitu un kazu dzimtas dzīvnieku pārvietošanu no saimniecībām, par kurām ir izteiktas oficiālas aizdomas par skrepi esamību tajās.
- (13) Pamatojoties uz zinātnes attīstību, Regulai (EK) Nr. 999/2001 būtu jāļauj paplašināt piemērošanas sfēras noteikumiem par liellopu, aitu un kazu dzimtas dzīvnieku, to spermam, embriju un olšūnu laišanu pārdošanā un eksportu.
- (14) Zinātniskās vadības komiteja 1998. gada 26. jūnija atzinums norāda, ka būtu jāievēro konkrēti ierobežojumi attiecībā uz izejvielu izcelsmi dikalcija fosfāta ražošanā. Attiecīgi, dikalcija fosfāts būtu jāizņem no to produktu saraksta, kuri, saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 999/2001, nav pakļauti ierobežojumiem attiecībā uz to laišanu pārdošanā. Būtu jānoskaidro tādu ierobežojumu neesamība, kas jāpiemēro pienam un piena produktiem.
- (15) Pamatojoties uz zinātnes attīstību un riska klasifikāciju un neskatoties uz iespēju pieņemt drošības pasākumus, Regulai (EK) Nr. 999/2001 būtu jāļauj saskaņā ar komitoloģijas procedūru pieņemt vēl specifiskākas prasības par dzīvnieku izcelsmes produktu, kuru izcelsmes vieta ir dalībvalstis vai trešās valstis ar kontrolētu vai nenoteiktu TSE risku, eksportu un laišanu pārdošanā.
- (16) Regulas (EK) Nr. 999/2001 īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ OVL 41, 14.2.2003., 41. lpp.

⁽²⁾ OVL 273, 10.10.2002., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 208/2006 (OVL 36, 8.2.2006., 25. lpp.).

⁽³⁾ OVL 283, 31.10.2003., 29. lpp.

⁽⁴⁾ OVL 184, 17.7.1999., 23. lpp. Lēmums grozīts ar Lēmumu 2006/512/EK (OVL 200, 22.7.2006., 11. lpp.).

(17) Jo īpaši, Komisijai vajadzētu piešķirt pilnvaras pieņemt lēmumus, ar ko apstiprina ātros testus, pielāgo dzīvnieku vecumu, ievieš pielāgšanas robežu, atļauj atgremotāju sugu jaunus dzīvniekus barot ar proteīniem, kas iegūti no zivīm, un attiecina konkrētus noteikumus uz citām dzīvnieku sugām; noteikt normas, kas paredz atbrīvojumus no prasības pārvietot īpaša riska materiālu un atbrīvot no tā; noteikt kritērijus, lai parādītu epidemioloģiskās situācijas uzlabošanu, un kritērijus, lai piešķirtu atbrīvojumus no konkrētiem aizliegumiem, kā arī ražošanas procesiem. Tā kā šie pasākumi ir ar vispārēju raksturu un izstrādāti, lai grozītu nebūtiskus Regulas (EK) Nr. 999/2001 elementus un/vai lai papildinātu minēto regulu, pievienojot jaunus nebūtiskus elementus, šos pasākumus būtu jāpieņem saskaņā ar regulatīvo kontroles procedūru, kas paredzēta 5.a pantā Lēmumā 1999/468/EK.

(18) Regula (EK) Nr. 999/2001 būtu attiecīgi jāgroza,

IR PIENĒMUŠI ŠO REGULU.

1. pants

Ar šo Regulu (EK) Nr. 999/2001 groza šādi:

1) iekļauj šādu apsvērumu:

“(8a) Būtu jāatļauj neatgremotāju barošana ar konkrētiem dzīvnieku izcelsmes pārstrādātiem proteīniem, kas iegūti no neatgremotājiem, ņemot vērā aizliegumu kādas noteiktas sugas dzīvniekus barot ar dzīvnieku izcelsmes pārstrādātiem proteīniem, kuri iegūti no tās pašas sugas dzīvniekiem, kā izklāstīts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 1774/2002 (2002. gada 3. oktobris), ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem, kuri nav paredzēti cilvēku uzturam (*), un ņemot vērā kontroles aspektus, kas īpaši saistīti ar noteiktām sugām raksturīgu dzīvnieku izcelsmes pārstrādātu proteīnu diferencēšanu saskaņā ar paziņojumu par TSE ceļa karti, kuru Komisija pieņēma 2005. gada 15. jūlijā.

(*) OV L 273, 10.10.2002., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 208/2006 (OV L 36, 8.2.2006., 25. lpp.).”;

2) iekļauj šādus apsvērumus:

“(11.a) Eiropas Parlaments savā 2004. gada 28. oktobra rezolūcijā (**) pauda bažas par atgremotāju barošanu ar dzīvnieku izcelsmes proteīniem, jo tie neietilpst pieaugušu liellopu dabīgajā uzturā. Pēc BSE krīzes un mutes un nagu sērgas krīzes notikumiem arvien plašāk tiek atzīts, ka labākais veids, kā nodrošināt cilvēku un dzīvnieku veselību, ir

turēt un barot dzīvniekus, respektējot katrai sugai raksturīgās īpatnības. Šā iemesla dēļ saskaņā ar piesardzības principu un, ievērojot atgremotāju dabīgo uzturu un dzīves apstākļus, ir jāpatur spēkā aizliegums barot atgremotājus ar dzīvnieku izcelsmes proteīniem tādos veidos, kas neietilpst to dabīgajā ēdienkartē.

(11.b) Mehāniski atkaulotu gaļu iegūst, atdalot gaļu no kauliem tādā veidā, ka tiek iznīcināta vai izmainīta muskuļu šķiedru struktūra. Šāda gaļa var saturēt kaulu un periosta (kaulplēves) daļiņas. Līdz ar to mehāniski atkaulota gaļa nav pielīdzināma parastai gaļai. Tāpēc būtu jāpārskata tās lietošana cilvēku uzturā.

(**) OV C 174 E, 14.7.2005., 178. lpp.”;

3) regulas 3. panta 1. punktu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“l) ātrie testi: pārbaudes metodes, kas minētas X pielikumā un kuru rezultāti ir zināmi 24 stundu laikā;”;

b) pievieno šādus punktus:

“n) mehāniski atkaulota gaļa jeb “MAG” ir produkts, kas iegūts, pēc atkaulošanas atdalot gaļu no kauliem ar mehānisku līdzekļu palīdzību, kā rezultātā tiek zaudēta vai izmainīta muskuļu šķiedru struktūra;

o) pasīvā uzraudzība: ziņošana par visiem tiem dzīvniekiem, par kuriem ir aizdomas, ka tie varētu būt inficējušies ar TSE, un gadījumiem, kad TSE esamību neizslēdz šādu dzīvnieku klīniska un laboratoriska izmeklēšana;

p) aktīvā uzraudzība: tādu dzīvnieku pārbaude, par kuriem nav ziņots, ka pastāv aizdomas par to inficēšanos ar TSE, piemēram, dzīvnieki, kas tika pakļauti ārkārtas nokaušanai, dzīvnieki, kuriem pirms kaušanas pārbaudē novēroti zināmi simptomi, kritušie dzīvnieki, nokautie veseli dzīvnieki un dzīvnieki, kas atlasīti nokaušanai saistībā ar TSE, it īpaši, lai noteiktu TSE attīstību un izplatību attiecīgajā valstī vai tās reģionā.”;

4) regulas 5. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“1. Dalībvalstu, trešo valstu vai to reģionu (turpmāk — “valstis vai reģioni”) BSE statusu nosaka, iedalot to kādā no šīm trim kategorijām:

- nenozīmīgs BSE risks, kā tas definēts II pielikumā,
- kontrolēts BSE risks, kā tas definēts II pielikumā,
- nenoteikts BSE risks, kā tas definēts II pielikumā.

Valstu vai reģionu BSE statusu var noteikt tikai, pamatojoties uz II pielikuma A nodaļā noteiktajiem kritērijiem. Pie šiem kritērijiem pieder riska analīzes rezultāti, kuru pamatā ir visi govju sūklveida encefalopātijas parādīšanās potenciālie faktori, kas noteikti II pielikuma B nodaļā, un to attīstība laika gaitā, kā arī plaši aktīvās un pasīvās uzraudzības pasākumi, ņemot vērā attiecīgās valsts vai reģiona riska kategoriju.

Dalībvalstis un trešās valstis, kas vēlas palikt to trešo valstu sarakstā, kam atļauts eksportēt uz Kopienas dzīvniekus vai produktus, uz ko attiecas šī regula, iesniedz Komisijai lūgumu par BSE statusa noteikšanu, papildinot to ar attiecīgu informāciju par II pielikuma A nodaļā paredzētajiem kritērijiem un II pielikuma B nodaļā norādītajiem potenciālā apdraudējuma faktoriem un to attīstību laika gaitā.”;

b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“4. Dalībvalstis un trešās valstis, kas nav iesniegušas iesniegumu saskaņā ar 1. punkta trešo daļu, attiecībā uz dzīvnieku un dzīvnieku produktu nosūtīšanu no to teritorijas, ievēro nenoteikta BSE riska valstīm piemērotās importa prasības, līdz tās ir iesniegušas šādu iesniegumu un ir pieņemts galīgais lēmums par to BSE statusu.”;

5) regulas 6. pantu ar šo groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“1. Katra dalībvalsts, saskaņā ar III pielikumu, veic ikgadēju TSE uzraudzības programmu, kuras pamatā ir aktīvā un pasīvā uzraudzība. Šī programma ietver pārbaudes procedūru, kurā tiek izmantoti ātrie testi, ja attiecīgajai dzīvnieku sugai tādi ir pieejami.

Šajā nolūkā, ātros testus apstiprina saskaņā ar 24. panta 3. punktā minēto un X pielikumā uzskaitīto procedūru.”;

b) iekļauj šādus punktus:

“1.a Šā panta 1. punktā minēto ikgadējo uzraudzības programmu piemēro vismaz šādām apakšpopulācijām:

- visi vairāk nekā 24 mēnešus veci liellopi, kuri tika nosūtīti ārkārtas nokaušanai vai kuriem pirms kaušanas pārbaudē novēroti zināmi simptomi,
- visi vairāk nekā 30 mēnešus veci liellopi, kas nokauti cilvēku patēriņam,
- visi vairāk nekā 24 mēnešus veci liellopi, kas netika nokauti cilvēku patēriņam, kas miruši vai nobeigušies saimniecības teritorijā, transportēšanas laikā vai lopkautuvē (kritušie dzīvnieki).

Dalībvalstis drīkst piemērot atbrīvojumu no c) apakšpunktā noteiktās prasības attālos reģionos ar

zemu dzīvnieku blīvumu, kur netiek organizēta mirušo dzīvnieku savākšana. Dalībvalstis, kuras šo iespēju izmanto, informē par to Komisiju un iesniedz attiecīgo apgabalu sarakstu kopā ar pamatojumu šā atbrīvojuma piemērošanai. Atbrīvojums attiecas ne vairāk kā uz 10 % no dalībvalsts liellopu populācijas.

1.b Pēc apspriešanās ar attiecīgo zinātnisko komiteju 1.a punkta a) un c) apakšpunktā noteikto vecumu var koriģēt atbilstīgi zinātniskajam progresam saskaņā ar 24. panta 3. punktā minēto procedūru.

Pēc dalībvalsts lūguma, ja tā var pierādīt epidemioloģiskās situācijas uzlabošanos valstī, un saskaņā ar konkrētiem kritērijiem, kas noteikti atbilstīgi 24. panta 3. punktā minētajai procedūrai, ikgadējās uzraudzības programmas konkrētajai dalībvalstij var tikt pārskatītas.

Attiecīgā dalībvalsts pierāda savu spēju noteikt piemērojamo pasākumu efektivitāti un nodrošināt cilvēku un dzīvnieku veselības aizsardzību, kas pamatojas uz visaptverošu riska analīzi. Dalībvalsts it īpaši uzrāda:

- GSE izplatības nepārprotamu samazināšanos vai nemainīgi zemu līmeni, ko apliecina jaunākie pārbaužu rezultāti;
- ka tā ir ieviesusi un vismaz sešus gadus piemērojusi pilnu GSE pārbaudes sistēmu (Kopienas tiesību akti par dzīvnieku dzīvnieku izsekojamību un identifikāciju un GSE uzraudzību);
- ka tā ir ieviesusi un vismaz sešus gadus piemērojusi Kopienas tiesību aktus par vispārējo barošanas aizliegumu attiecībā uz lauksaimniecības dzīvniekiem.”;

c) pievieno šādu punktu:

“5. Noteikumus par šā panta ieviešanu pieņem saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru.”;

6) iekļauj šādu pantu:

“6.a pants

Selekcijas programmas

1. Dalībvalstis drīkst ieviest selekcijas programmas, lai aitu dzimtas dzīvniekos attīstītu pretošanās spējas pret TSE. Šīs programmas ietver pamata noteikumus attiecībā uz to, kā noteikt konkrētu ganāmpulku pretošanās spēju statusu TSE, un tās var, pamatojoties uz zinātniskiem pierādījumiem, kas apstiprina pretestību pret īpašu genotipu TSE citās dzīvnieku sugās, tikt attiecinātas arī uz šīm sugām.

2. Šā panta 1. punktā minētajām programmām saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru pieņem īpašus noteikumus.

3. Dalībvalstis, kas ievieš selekcijas programmas, regulāri iesniedz Komisijai ziņojumus, lai programmas varētu zinātniski izvērtēt, it īpaši to ietekmi uz TSE parādīšanās biežumu, ģenētisko daudzveidību un variācijām, kā arī senu, reti sastopamu un reģionāli pielāgotu aitū sugu saglabāšanu. Selekcijas programmu zinātniskos rezultātus un vispārējo ietekmi regulāri novērtē un, ja nepieciešams, šajās programmās ievieš atbilstīgas izmaiņas.”;

7) regulas 7. pantu ar šo groza šādi:

a) panta 1. līdz 4. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“1. Atgremotājus aizliedz barot ar proteīniem, kas iegūti no dzīvniekiem.

2. Šīs regulas 1. punktā noteikto aizliegumu, saskaņā ar IV pielikumu, attiecinā arī uz dzīvniekiem, kas nav atgremotāji, un saistībā ar šo dzīvnieku barošanu ierobežo līdz dzīvnieku izcelsmes produktiem.

3. Šīs regulas 1. un 2. punktu piemēro, neskarot IV pielikumā izklāstītos noteikumus, kas paredz atbrīvojumus no šajos punktos minētā aizlieguma.

Saskaņā ar 24. panta 3. punktā minēto procedūru, kas pamatojas uz jauno atgremotājdzīvnieku pareiza uztura vajadzību zinātnisko novērtējumu un kas ir pakļauta 5. punktā minētajiem noteikumiem, kurus pieņēma šā panta īstenošanai, kā arī saskaņā ar šā atbrīvojuma kontroles aspektu novērtējumu Komisija var nolemt atļaut atgremotāju sugu jaunus dzīvniekus barot ar proteīniem, kas iegūti no zivīm.

4. Dalībvalstīm ar nenoteiktu GSE risku vai to reģioniem nav atļauts eksportēt vai glabāt lauksaimniecības dzīvniekiem paredzētu barību, kas satur no zīdītājiem iegūtu proteīnu, vai zīdītājiem (izņemot suņus, kaķus un kažokzvērus) paredzētu barību, kas satur no zīdītājiem iegūtus pārstrādātus proteīnus.

Trešām valstīm ar nenoteiktu GSE risku vai to reģioniem nav atļauts eksportēt uz Kopienas valstīm lauksaimniecības dzīvniekiem paredzētu barību, kas satur no zīdītājiem iegūtu proteīnu, vai zīdītājiem (izņemot suņus, kaķus un kažokzvērus) paredzētu barību, kas satur no zīdītājiem iegūtus pārstrādātus proteīnus.

Pēc dalībvalsts vai trešās valsts lūguma saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru var pieņemt lēmumu pieļaut atsevišķus atbrīvojumus no šajā punktā noteiktajiem ierobežojumiem, ievērojot sīki izstrādātus kritērijus, kas jānosaka saskaņā ar 24. panta 3. punktā minēto procedūru. Attiecībā uz katru atbrīvojumu ņem vērā šā panta 3. punktā paredzētos noteikumus.”;

b) iekļauj šādu punktu:

“4.a Pamatojoties uz labvēlīgu riska novērtējumu un ņemot vērā vismaz piesārņojuma daudzumu un tā iespē-

jamo izcelsmi, kā arī preču partijas galamērķi, saskaņā ar 24. panta 3. punktā minēto procedūru drīkst pieņemt lēmumu noteikt pielāides robežu nelielam nejauša un tehniski nenovēršama piesārņojuma rezultātā dzīvnieku pārtikā nonākušam dzīvnieku izcelsmes proteīnu saturam.”;

c) panta 5. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“5. Noteikumus šā panta īstenošanai un, jo īpaši, noteikumus par savstarpējas inficēšanās profilaksi un par paraugu ņemšanas un analīzes, kas jāveic, lai pārbaudītu šā panta ievērošanu, metodēm pieņem saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru. Šos noteikumus pieņem, pamatojoties uz Komisijas ziņojumu par tādas dzīvnieku barības, kas iegūta no dzīvniekiem, izcelsmi, pārstrādi, kontroli un izsekojamību.”;

8) regulas 8. panta 1. līdz 5. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“1. Īpašo riska materiālu pārvieto un no tā atbrīvojas saskaņā ar šīs regulas V pielikumu un Regulu (EK) Nr. 1774/2002. Tos neievēd Kopienā. V pielikumā minētajā īpašā riska materiāla sarakstā iekļauj vismaz: 12 mēnešus un vecāku liellopu smadzenes, muguras smadzenes, acis un mandeles, un noteiktu vecumu, ko nosaka saskaņā ar 24. panta 3. punktu, sasniegušu liellopu mugurkaulu. Ņemot vērā 5. panta 1. punkta pirmajā daļā noteiktās atšķirīgās riska kategorijas, 6. panta 1.a punktā un 1.b punkta b) apakšpunktā minētās prasības, V pielikumā minēto īpašo riska materiālu sarakstā ievieš atbilstīgas izmaiņas.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro audiem no tiem dzīvniekiem, kam veikti alternatīvi pārbaudījumi, kas šajā īpašajā nolūkā ir apstiprināti saskaņā ar 24. panta 3. punktā minēto procedūru, ar noteikumu, ka šis tests ir minēts X pielikumā, ka tas tiek piemērots atbilstoši V pielikumā minētajiem nosacījumiem un ka testa rezultāti ir negatīvi.

Dalībvalstis, kuras apstiprina alternatīvu testu izmantošanu, saskaņā ar šo daļu, par to informē pārējās dalībvalstis un Komisiju.

3. Dalībvalstīs, vai to reģionos, kur ir kontrolēts vai nenoteikts GSE risks, centrālo nervaudu plosīšana pēc apdullināšanas, pielietojot iegarenu stieņveidīgu instrumentu, kas tiek ievadīts galvaskausa dobumā, vai, saistībā ar apdullināšanu, injicējot gāzi galvaskausa dobumā, neizmanto attiecībā uz liellopiem, aitū dzimtas un kazu dzimtas dzīvniekiem, kuru gaļa ir domāta cilvēka vai dzīvnieka patēriņam.

4. Datus, kas attiecas uz V pielikumā norādīto vecumu, var pielāgot. Šo korekciju pamatā ir jaunākie apstiprinātie zinātniskie atklājumi attiecībā uz TSE saslimšanas gadījumu statistisko varbūtību Kopienas liellopu, aitū un kazu attiecīgajās vecumgrupās.

5. Noteikumus, kas paredz atbrīvojumus no šā panta 1. līdz 4. punkta, saskaņā ar 24. panta 3. punktā minēto procedūru var pieņemt attiecībā uz datumu, kad spēkā stāsies 7. panta 1. punktā noteiktais barošanas aizliegums vai, vajadzības gadījumā attiecībā uz trešām valstīm vai reģioniem ar kontrolētu BSE risku, datumu, kad spēkā stāsies aizliegums izmantot zīdītāju proteīnu atgremotāju barošanā, lai ierobežotu prasības pārvietot vai iznīcināt īpašo riska materiālu dzīvniekiem, kas dzimuši attiecīgajās valstīs vai reģionos pirms šā datuma.”;

9) regulas 9. panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“1. Regulas VI pielikumā uzskaitītos dzīvnieku izcelsmes produktus ražo, izmantojot ražošanas procesus, kas apstiprināti saskaņā ar 24. panta 3. punktā minēto procedūru.

2. Liellopu, aitu un kazu dzimtas dzīvnieku kaulus no valstīm vai reģioniem, kur ir kontrolēts vai nenoteikts GSE risks, neizmanto mehāniski atkaulotas gaļas (MAG) ražošanā. Dalībvalstis līdz 2008. gada 1. jūlijam iesniedz Komisijai ziņojumu par MAG izmantošanu un ražošanas metodēm to teritorijā. Šajā ziņojumā iekļauj paziņojumu par to, vai dalībvalsts plāno turpināt MAG ražošanu.

Komisija šai sakarā iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei paziņojumu par MAG nepieciešamību un izmantošanu Kopienā, ieskaitot patērētāju informācijas politiku.”;

10) regulas 12. pantu ar šo groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“1. Ikvienu dzīvnieku, par kuru ir radušās aizdomas, ka tas ir inficējies ar TSE, pakļauj oficiālam pārvietošanas ierobežojumam, kamēr ir zināmi klīniskās un epidemioloģiskās izmeklēšanas rezultāti, ko veic kompetentā iestāde, vai arī oficiālas pārbaudes laikā to nogalina, lai veiktu laboratoriskus izmeklējumus.

Ja ir oficiālas aizdomas par TSE esamību kādam no dalībvalsts saimniecībā esošiem liellopiem, pārējos šīs saimniecības liellopus pakļauj oficiālam pārvietošanas ierobežojumam, kamēr pieejami ir pārbaudes rezultāti. Ja ir oficiālas aizdomas par aitu vai kazu dzimtas dzīvnieku saslimšanu ar TSE kādā dalībvalsts saimniecībā, visiem pārējiem šīs saimniecības aitu un kazu dzimtas dzīvniekiem līdz pārbaudes rezultātu uzzināšanai nosaka oficiālu pārvietošanas ierobežojumu.

Tomēr, ja ir pierādījumi, ka saimniecība, kurā atradies dzīvnieks, kad parādījās aizdomas par dzīvnieka inficēšanos ar TSE, maz ticams ir tā saimniecība, kurā dzīvnieks, iespējams, ir inficējies ar TSE, kompetentā iestāde var nolemt, ka oficiālam pārvietošanas ierobežojumam

pakļauj tikai to dzīvnieku, par kuru radušās aizdomas, ka tas ir inficējies.

Ja tiek uzskatīts par nepieciešamu, kompetentā iestāde var arī nolemt, ka citas saimniecības vai arī tikai saimniecību, kurā ir atklāta infekcija, pakļauj oficiālai kontrolei atkarībā no pieejamās epidemioloģiskās informācijas.

Saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru un pieļaujot atkāpi no oficiāliem pārvietošanas ierobežojumiem, dalībvalsti var atbrīvot no šādu ierobežojumu ieviešanas, ja tā piemēro līdzvērtīgus drošības pasākumus, kuri pamatoti ar atbilstīgu iespējamā riska novērtējumu attiecībā uz cilvēku un dzīvnieku veselības apdraudējumu.”;

b) panta 3. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“3. Dzīvnieka, par kuru radušās aizdomas, ka tas ir inficējies, liemeņa daļas paliek oficiālā kontrolē, kamēr veikta negatīva diagnoze, vai arī no tām atbrīvojas saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1774/2002.”;

11) regulas 13. panta 1. punktu ar šo groza šādi:

a) pirmās daļas a) apakšpunktu aizstāj ar šādu tekstu:

“a) no visām dzīvnieka liemeņa daļām atbrīvojas saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1774/2002, izņemot materiālus, ko, saskaņā ar šīs regulas B nodaļas III pielikumu, saglabā reģistrā.”;

b) pirmās daļas c) apakšpunktu aizstāj ar šādu tekstu:

“c) visus apdraudētos dzīvniekus un to produktus, kā uzskaitīts šīs regulas VII pielikuma 2. punktā, kuri atklāti šīs daļas b) punktā minētajā izmeklēšanā, nogalina un no tiem atbrīvojas saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1774/2002.”;

c) pēc pirmā apakšpunkta iekļauj šādu apakšpunktu:

“Pēc dalībvalsts lūguma, un pamatojoties uz labvēlīgu riska novērtējumu, īpašu uzmanību pievēršot uzraudzības pasākumiem šajā dalībvalstī, saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru var pieņemt lēmumu atļaut šajā punktā minēto liellopu izmantošanu līdz to produktīvā mūža beigām.”;

12) regulas 15. panta 3. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“3. Saskaņā ar 24. panta 3. punktā minēto procedūru, 1. un 2. punkta noteikumus var attiecināt uz citām dzīvnieku sugām.

4. Noteikumus par šā panta ieviešanu var pieņemt saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru.”;

13) regulas 16. pantu ar šo groza šādi:

a) panta 1. punkta b) apakšpunktu aizstāj ar šādu tekstu:

“b) piens un piena produkti, jēlāda un āda, želatīns un kolagēns, kas iegūti no jēlādas un ādas.”;

b) panta 2. un 3. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“2. Dzīvnieku izcelsmes produkti, ko ievad no trešās valsts ar kontrolētu vai nenoteiktu BSE risku, iegūti no veselīgiem liellopiem, aitu vai kazu dzimtas dzīvniekiem, kas nav bijuši pakļauti centrālo nervaudu plosīšanai vai gāzes injekcijai galvaskausa dobumā, kā minēts 8. panta 3. punktā.

3. Pārdošanā nelaiž dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktus, kas satur tādu liellopu audus, kuru izcelsmes vieta ir valsts vai reģions ar nenoteiktu GSE risku, ja vien tie nav iegūti no dzīvniekiem, kas:

a) dzimuši astoņus gadus pēc datuma, kurā stājās spēkā aizliegums barot atgremotājus ar dzīvnieku proteīnu, kas iegūts no zīdītājiem; un

b) dzimuši, audzēti un turēti ganāmpulkos, kuru apstiprinātā slimību vēsture apliecina, ka vismaz septiņus gadus tajos nav konstatēta GSE.

Turklāt atgremotājdzīvnieku izcelsmes pārtikas produktus nesūta no dalībvalsts vai tā reģiona ar nenoteiktu GSE risku uz citu dalībvalsti un neimportē no trešās valsts ar nenoteiktu GSE risku.

Šo aizliegumu nepiemēro dzīvnieku izcelsmes produktiem, kas uzskaitīti VIII pielikuma C nodaļā un atbilst VIII pielikuma C nodaļas prasībām.

Tos nosūta kopā ar dzīvnieku veselības sertifikātu, ko izsniedz pilnvarots veterinārs, apliecinot, ka tie ir ražoti atbilstīgi šai regulai.”;

14) Iekļauj šādu pantu:

“23.a pants

Pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs regulas elementus, tostarp to papildinot, pieņem saskaņā ar 24. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru:

a) 6. panta 1. punktā un 8. panta 2. punktā minēto ātro testu apstiprināšanu;

b) 6. panta 1.b punktā minēto vecuma koriģēšanu;

c) 6. panta 1.b punktā minētos kritērijus, lai pierādītu epidemioloģiskās situācijas uzlabošanas valstī;

d) lēmumu atgremotāju sugu jaunos dzīvniekus barot ar proteīniem, kas iegūti no zivīm, kā minēts 7. panta 3. punktā;

e) kritērijus, lai piešķirtu atbrīvojumus no 7. panta 4. punktā minētajiem ierobežojumiem;

f) lēmumu noteikt pielāgēšanas robežu, kā minēts 7. panta 4.a punktā;

g) 8. panta 1. punktā minēto lēmumu par vecumu;

h) normas, kas paredz atbrīvojumus no prasības izņemt un iznīcināt norādīta riska materiālu, kā minēts 8. panta 5. punktā;

i) 9. panta 1. punktā minētos ražošanas procesu apstiprināšanu;

j) lēmumu konkrētus noteikumus attiecināt uz citām dzīvnieku sugām, kā minēts 15. panta 3. punktā.”

15) 24. pantu aizstāj ar šādu tekstu:

“24. pants

Komitejas

“1. Komisijai palīdz Pastāvīgā pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komiteja. Tomēr jautājumos, kas attiecas uz 6.a pantu, Komisija apspriežas arī ar Pastāvīgo zootehnikas komiteju.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu, ņemot vērā minētā lēmuma 8. panta noteikumus.

Šā lēmuma 5. panta 6. punktā minētie termiņi ir trīs mēneši un, ja īsteno šīs regulas 4. panta 2. punktā minētos drošības pasākumus — 15 dienas.

3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā minētā lēmuma 8. panta noteikumus.”;

16) iekļauj šādu pantu:

“24.a pants

Lēmumus, kas jāpieņem saskaņā ar vienu no 24. pantā minētajām procedūrām, pieņem, pamatojoties uz iespējamo risku cilvēku un dzīvnieku veselībai pienācīgu izvērtējumu, un, ņemot vērā pastāvošos zinātniskos pierādījumus, saglabā vai, ja tam ir zinātnisks pamatojums, uzlabo Kopienā nodrošināto cilvēku un dzīvnieku veselības aizsardzības līmeni.”.

2. pants

Regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Briselē, 2006. gada 18. decembris.

Eiropas Parlamenta vārdā —
priekšsēdētājs
J. BORRELL FONTELLES

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs
J.-E. ENESTAM

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULU (EK) Nr. 1924/2006

(2006. gada 20. decembris.)

par uzturvērtības un veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši tā 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

saskaņā ar procedūru, kāda izklāstīta Līguma 251. pantā ⁽²⁾,

tā kā:

(1) Kopienā pārtikas produktu marķējumā un reklāmā tiek aizvien vairāk izmantotas uzturvērtības un veselīguma norādes. Lai nodrošinātu augstu patērētāju aizsardzības līmeni un atvieglotu viņu izvēli, tirgū laistajiem produktiem jābūt drošiem un atbilstīgi marķētiem.

(2) Atšķirības valstu noteikumos, kas attiecas uz šādām norādēm, var kavēt pārtikas produktu brīvu apriti un radīt nevienlīdzīgus konkurences apstākļus. Tādējādi tie tieši ietekmē iekšējā tirgus darbību. Tāpēc ir nepieciešams pieņemt Kopienas noteikumus par to, kā izmantot uzturvērtības un veselīguma norādes uz pārtikas produktiem.

(3) Galvenie marķēšanas noteikumi ir ietverti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2000/13/EK (2000. gada 20. marts) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz pārtikas produktu marķēšanu, noformēšanu un reklāmu ⁽³⁾. Direktīva 2000/13/EK vispārēji aizliedz lietot informāciju, kas var maldināt pircēju vai piedēvē ārstnieciskas īpašības pārtikas produktiem. Šai regulai būtu jāpapildina Direktīvas 2000/13/EK vispārējie principi un jāizklāsta īpaši noteikumi par to, kā lietot uzturvērtības un veselīguma norādes uz pārtikas produktiem, kuri kā tādi jāpiegādā patērētājam.

⁽¹⁾ OVC 110, 30.4.2004., 18. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2005. gada 26. maija Atzinums (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēts), Padomes 2005. gada 8. decembra Kopējā nostāja un Eiropas Parlamenta ... Nostāja (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta).

⁽³⁾ OV L 109, 6.5.2000., 29. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2003/89/EK (OV L 308, 25.11.2003., 15. lpp.).

(4) Šī regula būtu jāpiemēro visām uzturvērtības un veselīguma norādēm komerciālajā saziņā, *inter alia*, pārtikas vispārīgajā reklāmā un tādās tirdzniecības veicināšanas kampaņās, ko pilnībā vai daļēji atbalsta valsts iestādes. Tā nebūtu jāpiemēro norādēm nekomerciālajā saziņā, piemēram, uztura pamatnostādnēm vai sabiedrības veselības iestāžu un struktūru sniegtajiem ieteikumiem, vai nekomerciālai informācijai un saziņai presē un zinātniskajās publikācijās. Šai Regulai būtu jāattiecas uz preču zīmēm un citiem zīmolvārdiem, ko var interpretēt kā uzturvērtības vai veselīguma norādes.

(5) Šī regula neattiecas uz uzturvērtības norādēm par nelabvēlīgu ietekmi; dalībvalstīm, kas vēlas ieviest savu sistēmu attiecībā uz uzturvērtības norādēm par nelabvēlīgu ietekmi, būtu jāpaziņo par šīm sistēmām Komisijai un pārējām dalībvalstīm saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā un informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumiem ⁽⁴⁾.

(6) Starptautiskā līmenī 1991. gadā ar Pārtikas kodeksu noteica vispārējās pamatnostādnes attiecībā uz norādēm un 1997. gadā — pamatnostādnes attiecībā uz uzturvērtības norādēm. 2004. gadā Pārtikas kodeksa komisija ir pieņēmusi grozījumu pēdējā no minētajām pamatnostādnēm. Šis grozījums attiecas uz veselīguma norāžu iekļaušanu 1997. gada pamatnostādnēs. Pienācīga uzmanība ir pievērsta kodeksa pamatnostādnēs noteiktajām definīcijām un nosacījumiem.

(7) Iespēju izmantot Padomes Regulā (EEK) Nr. 2991/94 (1994. gada 5. decembris), ar ko nosaka standartus ziežamajiem taukiem ⁽⁵⁾, paredzēto norādi "ar zemu tauku saturu" ziežamajiem taukiem būtu jāpiemēro šīs regulas noteikumiem, cik drīz vien iespējams. Līdz tam Regulu (EK) Nr. 2991/94 piemēro produktiem, uz ko tā attiecas.

⁽⁴⁾ OV L 204, 21.7.1998., 37. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar 2003. gada Pievienošanās aktu.

⁽⁵⁾ OV L 316, 9.12.1994., 2. lpp.

- (8) Pārtikas produktos var būt ietvertas daudzas uzturvielas un citas vielas, tostarp arī vitamīni, minerālvielas, tostarp mikroelementi, aminoskābes, neaizstājamas taukskābes, šķiedrvielas, dažādi augi un augu ekstrakti ar uzturvērtību vai fizioloģisku ietekmi, un ne tikai, kam var piemērot norādi. Tāpēc būtu jānosaka vispārējie principi, kas piemērojami visām pārtikas produktu norādēm, lai nodrošinātu augstu patērētāju aizsardzības līmeni, sniegtu patērētājam informāciju, kas vajadzīga izvēles izdarīšanai, pilnībā pārziņot faktus, kā arī, lai pārtikas rūpniecībā radītu vienādus konkurences nosacījumus.
- (9) Patērētāji var uzskatīt, ka pārtikas produktiem, kuru tirdzniecību veicina ar norādēm, ir uzturvērtības, fizioloģiskas vai citas priekšrocības attiecībā uz veselību, salīdzinot ar līdzīgiem vai citiem produktiem, kam šādas uzturvielas un citas vielas nav pievienotas. Tas var mudināt patērētājus izdarīt izvēli, no kuras tieši ir atkarīgs atsevišķu uzturvielu vai citu vielu kopējais patēriņš veidā, kas būtu pretrunā zinātnes atziņām. Lai vērstos pret šādu iespējamu nevēlamu ietekmi, ir lietderīgi ieviest atsevišķus ierobežojumus attiecībā uz produktiem ar šādām norādēm. Šajā sakarā tādi faktori kā dažu vielu klātbūtne, piemēram, produkta alkohola saturs vai produkta uzturvielu apraksts ir piemēroti kritēriji, lai noteiktu, vai uz produkta var būt norādes. Šādu kritēriju izmantošana valsts līmenī, lai arī palīdz patērētājiem veikt apzinātu izvēli attiecībā uz uzturu, var veidot šķēršļus tirdzniecībai Kopienā, un tāpēc tie būtu jāsaskaņo Kopienas līmenī.
- (10) Piemērojot uzturvielu aprakstus kā kritēriju, būtu jātiecas izvairīties no situācijas, kad uzturvērtības vai veselīguma norādes slēpj vispārējo pārtikas produkta uzturvērtības statusu, kas varētu maldināt patērētājus, tiem cenšoties izdarīt veselīgāku izvēli saistībā ar līdzsvarotu uzturu. Uzturvielu apraksti, kā paredzēts šajā regulā, būtu domāti tikai un vienīgi tam, lai reglamentētu apstākļus, kādos norādes drīkst izdarīt. Tiem būtu jābalstās uz vispārpieņemtiem zinātniskiem datiem, kas attiecas uz uztura saistību ar veselību. Aprakstos tomēr arī būtu jāparedz produktu jauninājumu iespējamība un jāņem vērā ar uzturu saistītu paradumu un tradīciju dažādība, kā arī tas, ka atsevišķiem produktiem ir būtiska nozīme vispārējā uzturā.
- (11) Izstrādājot uzturvielu aprakstu, būtu jāņem vērā dažādu tādu uzturvielu un vielu saturu, kurām ir uzturvērtība vai fizioloģiska ietekme, jo īpaši tas attiecas uz taukiem, piesātinātiem taukiem, hidroģenētām taukskābēm, sāli/sodu un cukuriem, kuru patēriņš kopējā uzturā nav ieteicams pārāk liels, kā arī polinepiesātinātiem un mononepiesātinātiem taukiem, pieejamiem ogļhidrātiem (kas nav cukuri), vitamīniem, minerālvielām, proteīniem un šķiedrvielām. Nosakot uzturvielu aprakstus, būtu jāņem vērā dažādas pārtikas produktu kategorijas, kā arī šo pārtikas produktu vietu un nozīmi kopējā uzturā. Atkarībā no atsevišķu pārtikas produktu vai pārtikas produktu kategoriju nozīmes un svarīguma iedzīvotāju uzturā var būt nepieciešamas atkāpes attiecībā uz prasību ievērot noteikto uzturvielu aprakstu. Tie būtu kompleksi tehniski uzdevumi, un attiecīgo pasākumu pieņemšana būtu jāuztic Komisijai, ņemot vērā Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādes ieteikumus.
- (12) Uztura bagātinātāji, kā tie definēti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/46/EK (2002. gada 10. jūnijs) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz uztura bagātinātājiem⁽¹⁾, kas ir šķidrā veidā un kuru spirta tilpumkoncentrācija ir lielāka par 1,2 %, šajā regulā netiek uzskatīti par dzērieniem.
- (13) Pašreiz dažās dalībvalstīs attiecībā uz vielām, kuru labvēlīga ietekme nav konstatēta vai par kurām patlaban nav pietiekamas zinātnieku vienprātības, pārtikas produktu marķējumā un reklāmā izmanto ļoti dažādas norādes. Ir nepieciešams nodrošināt, ka vielām, par kurām dota norāde, ir konstatēta labvēlīga uzturvērtība vai fizioloģiskā ietekme.
- (14) Lai panāktu to, ka sniegtās norādes atbilst patiesībai, norādē minētajai vielai galaproduktā jābūt pietiekamā daudzumā vai šī viela produktā vispār nedrīkst būt vai arī tai jābūt pienācīgi samazinātā daudzumā, kas rada norādei atbilstīgu uzturvērtību vai fizioloģisko ietekmi. Vielai arī jābūt organismam izmantojamā veidā. Turklāt vajadzības gadījumā ievērojams tās vielas daudzums, kura rada norādei atbilstīgu uzturvērtību vai fizioloģisko ietekmi, būtu jānodrošina ar tādu pārtikas produkta daudzumu, kas atbilst pieņemumam par saprātīgu patēriņu.

(¹) OVL 183, 12.7.2002., 51. lpp.

- (15) Ir svarīgi, lai norādes uz pārtikas produktu marķējuma būtu saprotamas patērētājam, un ir pareizi visus patērētājus aizsargāt pret maldinošām norādēm. Taču kopš Padomes 1984. gada 10. septembra Direktīvas 84/450/EEK, kas attiecas uz maldinošu salīdzinošo reklāmu⁽¹⁾ stāšanās spēkā Eiropas Kopienas Tiesa, izskatot lietas, kas saistītas ar reklāmas jomu, ir atzinusi par vajadzīgu pārbaudīt šīs prakses ietekmi uz iedomātu, tipisku patērētāju. Saskaņā ar proporcionalitātes principu un lai dotu iespēju efektīvi piemērot aizsargpasākumus, kas paredzēti šajā regulā, tajā par atsaucis lielumu, ņemot vērā sociālos, kultūras un lingvistiskos faktorus, izmantots vidusmēra patērētājs, kurš ir samērā labi informēts, kā arī samērā vērts un piesardzīgs, kā to ir interpretējusi Tiesa, bet tajā paredzēti noteikumi, lai novērstu tādu patērētāju izmantošanu, kuru īpašības tos padara īpaši neaizsargātus pret maldinošām norādēm. Ja kāda norāde ir īpaši vērsta uz konkrētu patērētāju grupu, piemēram, bērniem, vēlams, ka šīs norādes ietekmi vērtē no attiecīgās grupas vidusmēra pārstāvja viedokļa. Metode, ar kuru nosaka vidusmēra patērētāju, nav statistikas metode. Attiecīgo valstu tiesām un iestādēm būs jāizmanto savu pašu lemtspēja, ņemot vērā Eiropas Kopienas Tiesas judikatūru, lai noteiktu vidusmēra patērētāja tipisko reakciju katrā konkrētā gadījumā.
- (16) Zinātniskajam pamatojumam būtu jābūt galvenajam aspektam, ko ņem vērā attiecībā uz uzturvērtības un veselīguma norāžu lietošanu, un uzņēmējiem, kas iesaistīti pārtikas apritē un kas norādes lieto, tās būtu jāpamato.
- (17) Uzturvērtības vai veselīguma norādes nebūtu jāsniedz, ja tās neatbilst vispārārtizītiem uztura un veselības principiem vai, ja tās veicina vai attaisno kāda pārtikas produkta pārmērīgu lietošanu, vai nonievā laba uztura principus.
- (18) Ņemot vērā pozitīvo iespaidu, kāds rodas par pārtikas produktiem ar uzturvērtības un veselīguma norādēm, kā arī šo produktu iespējamo ietekmi uz ēšanas paradumiem un kopējo uztura patēriņu, patērētājam būtu jāspēj novērtēt kopējā uzturvērtības kvalitāte. Tāpēc produktu uzturvērtības marķēšanai jābūt obligātai un tā jāattiecinā uz visiem pārtikas produktiem, uz kuriem tiek lietotas veselīguma norādes.
- (19) Vispārīgi uzturvērtības marķēšanas nosacījumi ir ietverti Padomes Direktīvā 90/496/EEK (1990. gada 24. septembris) par pārtikas produktu uzturvielu marķējumu⁽²⁾. Saskaņā ar šo direktīvu, ja marķējumā, noformējumā vai reklāmā iekļauj uzturvērtības norādi, uzturvērtības marķēšana ir obligāta, izņemot vispārīgas reklāmas gadījumus. Ja uzturvērtības norāde skar cukurus, piesātinātas taukskābes, šķiedrvielas vai nātriju, šajā informācijā būtu jābūt 2. grupas dati, kā noteikts Direktīvas 90/496/EEK 4. panta 1. punktā. Lai panāktu augsta līmeņa patērētāju aizsardzību, šo pienākumu nodrošināt 2. grupas informāciju būtu jāpiemēro *mutatis mutandis* visos gadījumos, kad ir izdarīta veselīguma norāde, izņemot vispārīgas reklāmas gadījumus.
- (20) Būtu jāizstrādā arī atļauto uzturvērtības norāžu un to lietošanas īpašo nosacījumu saraksts, pamatojoties uz nosacījumiem, kā lietot šādas norādes, par kurām ir panākta vienošanās valstu vai starptautiskā līmenī un kuras ir noteiktas ar Kopienas tiesību aktiem. Uz norādēm, ko patērētājs uztver kā minētajā sarakstā iekļautās uzturvērtības norādes, būtu jāattiecinā tie paši nosacījumi, kādus attiecinā uz sarakstā iekļautajām norādēm. Piemēram, uz norādēm, kas saistās ar vitamīnu un minerālvielu pievienošanu, piemēram — “ar...”, “atjaunots...”, “pievienots...” vai “bagātināts...”, būtu jāattiecinā tie paši noteikumi, kas attiecas uz norādi “... avots”. Lai ņemtu vērā zinātnes un tehnoloģijas attīstību, saraksts būtu regulāri jāatjaunina. Turklāt salīdzinošās norādēs būtu galapatērētājam skaidri jānorāda salīdzināmie produkti.
- (21) Nosacījumi tādām norādēm kā “bez laktozes” vai “bez līpekļa”, kas paredzēti daļai patērētāju ar īpašiem veselības traucējumiem, būtu jānosaka ar Padomes Direktīvu 89/398/EEK (1989. gada 3. maijs) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz īpašas diētas pārtikas produktiem⁽³⁾ attiecībā uz īpašas diētas pārtikas produktiem. Turklāt šajā direktīvā ir paredzēta iespēja, ka pārtikas produktiem, kas ir paredzēti ikdienas patēriņam, var paredzēt norādes par to piemērotību šai patērētāju daļai, ja tie atbilst šāda apgalvojuma noteikumiem. Līdz laikam, kad Kopienas līmenī tiek noteikti šāda apgalvojuma noteikumi, dalībvalstis var paturēt spēkā esošos vai pieņemt jaunus attiecīgos valsts pasākumus.
- (22) Veselīguma norādes jāatļauj lietot Kopienā tikai pēc tam, kad ir veikts zinātnisks novērtējums iespējami visaugstākajā līmenī. Lai nodrošinātu šo norāžu saskaņotību zinātnisku novērtējumu, šādi novērtējumi jāveic Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādei.

⁽¹⁾ OV L 250, 19.9.1984., 17. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/29/EK (OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.).

⁽²⁾ OV L 276, 6.10.1990., 40. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Direktīvu 2003/120/EK (OV L 333, 20.12.2003., 51. lpp.).

⁽³⁾ OV L 186, 30.6.1989., 27. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1882/2003. (OV L 284, 31.10.2003., 1. lpp.).

- (23) Psiholoģiskās un uzvedības funkcijas var būt atkarīgas ne tikai no faktoriem, kas saistīti ar uzturu, bet arī no daudziem citiem. Tādējādi informācija par šīm funkcijām ir ļoti sarežģīta, un vispusīgu, patiesu un izmelošu ziņojumu ir grūti iekļaut īsā norādē, ko izmanto pārtikas produktu marķēšanai un reklāmai. Tāpēc ir lietderīgi, izmantojot psiholoģiskās un uzvedības norādes, prasīt zinātnisku pamatojumu.
- (24) Ņemot vērā Komisijas Direktīvu 96/8/EK (1996. gada 26. februāris) par pārtikas produktiem, ko paredzēts izmantot svara samazināšanas diētām ar samazinātu enerģētisko vērtību (⁽¹⁾), ar ko aizliedz minētajā direktīvā noteikto produktu marķējumā, noformējumā un reklāmā izmantot norādes par svara zaudēšanas ātrumu vai lielumu, ko var sasniegt, tos izmantojot, ir uzskatīts par lietderīgu attiecināt šo ierobežojumu uz visiem pārtikas produktiem.
- (25) Veselīguma norādes, kas neattiecas uz slimības riska samazināšanu, pamatojoties uz vispārpieņemtiem zinātniskiem datiem, būtu jāpakļauj citāda veida novērtējumam un atļaujas piešķiršanai. Tāpēc ir jāpieņem Kopienas saraksts ar šādām atļautām norādēm pēc apspriešanās ar Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi.
- (26) Lai neatpaliktu no zinātnes un tehnoloģijas attīstības, iepriekš minētais saraksts pēc vajadzības nekavējoties būtu jāpārskata. Šāda pārskatīšana ir tehniski īstenošanas pasākumi, un to pieņemšana jāuztic Komisijai, lai procedūru vienkāršotu un paātrinātu.
- (27) Daudzveidīgs un līdzsvarots uzturs ir labas veselības priekšnoteikums, un atsevišķi produkti ir salīdzinoši nozīmīgi kopējā uzturā. Turklāt šis uzturs ir viens no daudzajiem faktoriem, kas ietekmē noteiktu slimību rašanos. Slimību rašanos var ietekmēt arī citi faktori, piemēram, vecums, ģenētiskā nosliece, fiziskās aktivitātes līmenis, smēķēšana un citu narkotisko vielu lietošana, apkārtējās vides iedarbība un stress. Tāpēc vajadzīgas īpašas marķēšanas prasības norādēm, kas saistītas ar saslimšanas riska mazināšanu.
- (28) Lai nodrošinātu, ka, patērētājam izvēloties veselīgu uzturu, Veselīguma norādes ir patiesas, skaidras, uzticamas un lietderīgas, Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādes atzinumā un turpmākajā atļaujas piešķiršanas procedūrā jāņem vērā veselīguma norāžu formulējums un noformējums.
- (29) Dažos gadījumos zinātnisks riska novērtējums vien nevar nodrošināt visu informāciju, ar kuru jāpamato riska pārvaldības lēmums. Tāpēc jāņem vērā citi tiesiski faktori, kas attiecas uz izskatāmo jautājumu.
- (30) Pārredzamības labad un lai izvairītos no daudzkārtējiem pieteikumiem attiecībā uz norādēm, kuras jau ir novērtētas, būtu jāizveido un jāatjaunina publisks reģistrs, kurā šādu norāžu sarakstus iekļautu un atjauninātu Komisija.
- (31) Lai veicinātu pētniecību un attīstību lauksaimniecības pārtikas nozarē, ir lietderīgi aizsargāt novatoru ieguldījumu tās informācijas un to datu vākšanā, kuri papildina pieteikumu saskaņā ar šo regulu. Šai aizsardzībai tomēr jābūt laikā ierobežotai, lai izvairītos no nevajadzīgas pētījumu un izmēģinājumu atkārtošanas.
- (32) Ņemot vērā īpašo raksturu, kāds ir pārtikas produktiem ar norādēm, būtu jānosaka līdzekļi papildus tiem, kas parasti ir pieejami uzraudzības iestādēm, lai veicinātu efektīvu šo produktu uzraudzību.
- (33) Ir vajadzīgi attiecīgi pārejas pasākumi, lai uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas apritē, varētu pielāgoties šīs regulas prasībām.
- (34) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķus, proti, nodrošināt efektīvu iekšējā tirgus darbību attiecībā uz uzturvērtības un veselīguma norādēm, vienlaikus nodrošinot augstu patērētāju aizsardzības līmeni, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs un to, ka šos mērķus var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā regulā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi šo mērķu sasniegšanai.
- (35) Šīs regulas īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību (⁽²⁾).

(¹) OVL 55, 6.3.1996., 22. lpp.

(²) OVL 184, 17.7.1999., 23. lpp.

IR PIENĒMUŠI ŠO REGULU.

c) Padomes Direktīvu 98/83/EK (1998. gada 3. novembris) par dzeramā ūdens kvalitāti ⁽²⁾.

I NODAĻA

2. pants

TEMATS, DARBĪBAS JOMA UN DEFINĪCIJAS

Definīcijas

1. pants

1. Šajā regulā:

Temats un darbības joma

1. Šī regula saskaņo dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētos noteikumus, kas attiecas uz pārtikas produktu uzturvērtības un veselīguma norādēm, lai nodrošinātu efektīvu iekšējā tirgus darbību, vienlaikus nodrošinot augstu patērētāju aizsardzības līmeni.

2. Šo regulu piemēro pārtikas produktu uzturvērtības un veselīguma norādēm, kas izdarītas komerciālos paziņojumos marķējuma, noformējuma vai reklāmas veidā attiecībā uz pārtikas produktiem, ko piegādā galapatērētājam, tostarp tādiem pārtikas produktiem, ko laiž tirgū nieņepakotā veidā vai piegādā vairumā.

To piemēro arī pārtikas produktiem, kuri ir paredzēti piegādei restorāniem, slimnīcām, skolām, ēdnīcām un līdzīgām sabiedriskās ēdināšanas iestādēm.

3. Preču zīmi, zīmolvārdu vai brīvi izvēlētu nosaukumu, kas parādās uz pārtikas produkta marķējuma, pārtikas produkta noformējumā vai reklāmā un ko varētu interpretēt kā uzturvērtības vai veselīguma norādi, drīkst lietot, nepiemērojot šajā regulā paredzēto procedūru, ja tam šajā marķējumā, noformējumā vai reklāmā pievieno līdzīgu uzturvērtības vai veselīguma norādi, kas atbilst šīs regulas noteikumiem.

4. Šo regulu piemēro, neskarot šādus Kopienas noteikumus:

a) Direktīvu 89/398/EEK un direktīvas, kas pieņemtas, balstoties uz šo direktīvu;

b) Padomes Direktīvu 80/777/EEK (1980. gada 15. jūlijs) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz dabisko minerālūdeņu ieguvu un realizāciju ⁽¹⁾;

⁽¹⁾ OV L 229, 30.8.1980., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1882/2003.

a) piemēro terminu "pārtika", "uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas apritē", "laišana tirgū" un "galapatērētājs" definīcijas, kas noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 178/2002 (2002. gada 28. janvāris), ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu ⁽³⁾ 2. pantā, 3. panta 3., 8. un 18. punktā;

b) piemēro termina "uztura bagātinātājs" definīciju, kas noteikta Direktīvā 2002/46/EK;

c) piemēro terminu "uzturvērtības marķējums", "proteīni", "ogļhidrāti", "cukuri", "tauki", "piesātinātās taukskābes", "mononepiesātinātās taukskābes", "polinepiesātinātās taukskābes" definīcijas, kas noteiktas Direktīvā 90/496/EEK;

d) piemēro termina "marķējums" definīciju, kas noteikta Direktīvas 2000/13/EK 1. panta 3. punkta a) apakšpunktā.

2. Piemēro arī šādas definīcijas:

1) "norāde" ir jebkurš ziņojums vai atveidojums, kas nav obligāts saskaņā ar Kopienas vai valstu tiesību aktiem, tostarp ilustrēts, grafisks vai jebkāda veida simbolisks atveidojums, kurš pauž, liek domāt vai netieši norāda, ka pārtikas produktam ir sevišķas īpašības;

2) "uzturviela" ir Direktīvas 90/496/EEK pielikumā uzskaitītie proteīni, ogļhidrāti, tauki, šķiedrvielas, nātrijs, vitamīni un minerālvielas, kā arī vielas, kuras pieder kādai no šīm kategorijām vai ir šo kategoriju sastāvdaļas;

3) "cita viela" ir viela, kas nav uzturviela un kam ir uzturvērtība vai fizioloģiska ietekme;

⁽²⁾ OV L 330, 5.12.1998., 32. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1882/2003.

⁽³⁾ OV L 31, 1.2.2002., 1. lpp. Regulā grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1642/2003 (OV L 245, 29.9.2003., 4. lpp.).

- 4) "uzturvērtības norāde" ir jebkura norāde, kas pauž, liek domāt vai netieši norāda, ka pārtikas produktam ir sevišķi labvēlīgas uzturīpašības, ko rada:
- a) enerģētiskā vērtība (vērtība kalorijās), kuru tas
 - i) nodrošina;
 - ii) nodrošina samazinātā vai palielinātā devā vai
 - iii) nenodrošina, un/vai
 - b) uzturvielas vai citas vielas, ko tas
 - i) satur,
 - ii) satur mazākā vai lielākā attiecībā vai
 - iii) nesatur;
- 5) "veselīguma norāde" ir jebkura norāde, kas pauž, liek domāt vai netieši norāda, ka pastāv saikne starp pārtikas produktu kategoriju, pārtikas produktu vai kādu tā sastāvdaļu un veselību;
- 6) "samazināta slimības riska norāde" ir jebkura veselīguma norāde, kas pauž, liek domāt vai netieši norāda, ka attiecīgās pārtikas produktu kategorijas, pārtikas produkta vai kādas tā sastāvdaļas lietošana būtiski mazina kādas cilvēka saslimšanas riska faktoru;
- 7) "Iestāde" ir Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestāde, kā noteikts Regulā (EK) Nr. 178/2002.

II NODAĻA

VISPĀRĒJI PRINCIPI

3. pants

Visu norāžu vispārēji principi

Uzturvērtības un veselīguma norādes Kopienas tirgū laisto pārtikas produktu marķēšanai, noformēšanai un reklāmai var izmantot tikai tad, ja tās atbilst šīs regulas noteikumiem.

Neskarot Direktīvas 2000/13/EK un 84/450/EEK, uzturvērtības un veselīguma norāžu lietošana nedrīkst:

- a) būt kļūdaina, neskaidra vai maldinoša;
- b) radīt šaubas par citu pārtikas produktu drošumu un/vai uzturvērtības pietiekamību;

- c) mudināt vai attaisnot pārmērīgu pārtikas produktu patēriņu;
- d) paust, likt domāt vai netieši norādīt, ka līdzsvarots un daudzveidīgs uzturs parasti nevar nodrošināt nepieciešamo uzturvielu daudzumu. Gadījumā, ja runa ir par uzturvielām, kuras pietiekamā daudzumā nespēj nodrošināt līdzsvarots un daudzveidīgs uzturs, var pieņemt atkāpes saskaņā ar procedūru, kas minēta 24. panta 2. punktā, tostarp to piemērošanas nosacījumus, ņemot vērā pašreizējo dalībvalstu īpašos apstākļus;
- e) tekstā vai ilustrētā, grafiskā vai simboliskā atveidojumā norādīt uz organisma funkciju izmaiņām, kas patērētājā varētu radīt vai kāpināt bailes.

4. pants

Nosacījumi kā lietot uzturvērtības un veselīguma norādes

1. Nosacījumi uzturvērtības un veselīguma norāžu izmantošanai Komisija līdz 2009. gada 19. janvāris saskaņā ar 24. panta 2. punktā paredzēto procedūru nosaka īpašus uzturvielu aprakstus un nosacījumus, tostarp atbrīvojumus, ko ievēro, piemērojot uzturvērtības un veselīguma norādes pārtikas produktiem un/vai pārtikas produktu kategorijām.

Šos uzturvielu aprakstus, kas izstrādāti pārtikas produktiem un/vai atsevišķu kategoriju pārtikas produktiem, un nosacījumus uzturvērtības un veselīguma norāžu izmantošanai attiecībā uz uzturvielu aprakstiem, nosaka, jo īpaši ņemot vērā šādus aspektus:

- a) atsevišķu uzturvielu un citu pārtikas produktos sastopamo vielu kā tauku, piesātināto taukskābju, hidroģenēto taukskābju, cukuru un sāls/nātrija daudzumus;
- b) pārtikas produktu (vai to grupu) lomu un nozīmi iedzīvotāju uzturā kopumā un vajadzības gadījumā konkrētu riska grupu, tostarp bērnu uzturā;
- c) vispārējo pārtikas produkta uzturvērtības sastāvu un to uzturvielu klātbūtni, par kurām zinātniski atzīts, ka tām ir ietekme uz veselību.

Uzturvielu apraksti ir balstīti uz zinātnes atziņām par uzturu, uzturvērtību un to saistību ar veselību.

Nosakot uzturvielu aprakstus, Komisija lūdz Iestādei 12 mēnešu laikā nodrošināt attiecīgu zinātnisku konsultāciju, kas galvenokārt vērsta uz:

5. pants

- i) to, vai apraksti būtu jāpiemēro pārtikas produktiem kopumā un/vai pārtikas produktu kategorijām,
- ii) uzturvielu izvēli un līdzsvaru, kas jāņem vērā,
- iii) aprakstu atsauces daudzuma izvēli pamatojumu,
- iv) aprakstu aprēķināšanas metodi un
- v) ierosinātās sistēmas testēšanu.

Nosakot uzturvielu aprakstus, Komisija veic konsultācijas ar ieinteresētajām personām, jo īpaši uzņēmējiem, kas iesaistīti pārtikas aprītē, un patērētāju grupām.

Uzturvielu aprakstus un to izmantošanas nosacījumus atjaunina, lai ņemtu vērā attiecīgos zinātnes sasniegumus, saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, ir atļautas uzturvērtības norādes par tauku, piesātināto taukskābju, hidroģenēto taukskābju, cukuru un sāls/nātrija samazinātu daudzumu, neatsaucoties uz aprakstu konkrētajai uzturvielai/-ām, kurām norāde ir izdarīta, ja tās atbilst šajā regulā izklāstītajiem nosacījumiem.

3. Dzērieniem, kas satur vairāk nekā 1,2 % alkohola, nedrīkst būt:

- a) veselīguma norādes;
- b) uzturvērtības norādes, izņemot tās, kas norāda samazinātu alkohola daudzumu vai enerģētisko vērtību.

4. Ja nav īpašu Kopienas noteikumu attiecībā uz uzturvērtības norādēm, kas atsauces uz alkohola vai enerģētiskās vērtības samazinājumu vai neesamību dzērienos, kuri parasti satur alkoholu, atbilstīgi Līgumam piemēro attiecīgus valstu noteikumus.

5. Saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru un ņemot vērā zinātniskus pierādījumus, var noteikt pārtikas produktus vai pārtikas produktu kategorijas, kas nav minētas 3. punktā un kam ierobežo vai aizliedz uzturvērtības vai veselīguma norāžu lietošanu.

Vispārēji nosacījumi

1. Uzturvērtības un veselīguma norādes ir atļauts lietot tikai tad, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) saskaņā ar vispārpieņemtiem zinātniskiem datiem ir pierādīts, ka norādē minētās vielas klātbūtnei, neesamībai vai samazinātam daudzumam pārtikas produktā vai pārtikas produktu kategorijā ir labvēlīga uzturvērtība vai fizioloģiskā ietekme;

b) norādē minētā uzturviela vai cita viela:

i) galaproduktā ir nozīmīgā daudzumā, kā noteikts Kopienas tiesību aktos, vai, ja šādu noteikumu nav, tādā daudzumā, kurš rada uzturvērtību vai fizioloģisku ietekmi, par ko ir apgalvots, ka tas ir pierādīts ar vispārpieņemtiem zinātniskiem datiem; vai

ii) tās nav vai tā ir samazinātā daudzumā, kurš radīs uzturvērtību vai fizioloģisku ietekmi, par ko ir apgalvots, ka tas ir pierādīts ar vispārpieņemtiem zinātniskiem datiem;

c) attiecīgā gadījumā norādē minētā uzturviela vai cita viela ir tādā veidā, ko organisms spēj izmantot;

d) produkta daudzums, ko pamatoti varētu uzskatīt par saprātīgi patērējamu, nodrošina nozīmīgu norādē minētās uzturvielas vai citas vielas daudzumu, kā noteikts Kopienas tiesību aktos, vai, ja šādu noteikumu nav, tādu nozīmīgu daudzumu, kurš rada apgalvoto uzturvērtību vai fizioloģisku ietekmi, kā tas ir pierādīts ar vispārpieņemtiem zinātniskiem datiem;

e) atbilstība īpašiem nosacījumiem, kas, atkarībā no konkrētā gadījuma, noteikti III nodaļā vai IV nodaļā.

2. Uzturvērtības un veselīguma norāžu lietošana ir pieļaujama tikai tad, ja vidusmēra patērētājs var saprast norādē aprakstīto labvēlīgo ietekmi.

3. Uzturvērtības un veselīguma norādes attiecas uz pārtikas produktu, kas gatavs patēriņam saskaņā ar ražotāja norādījumiem.

6. pants

Norāžu zinātniskais pamatojums

1. Uzturvērtības un veselīguma norādes pamato ar vispārpieņemtiem zinātniskiem datiem.

2. Uzņēmējs, kas iesaistīts pārtikas apritē, un kas sniedz uzturvērtības vai veselīguma norādi, pamato šādas norādes lietošanu.

3. Dalībvalstu kompetentās iestādes var pieprasīt uzņēmējam, kas iesaistīts pārtikas apritē, vai personai, kas laiž produktu tirgū, uzrādīt visus attiecīgos elementus un datus, kuri apliecina atbilstību šai regulai.

7. pants

Informācija par uzturvērtību

Pienākumus un kārtību, saskaņā ar kuriem sniedz informāciju atbilstīgi Direktīvai 90/496/EEK, veicot uzturvērtības norādi, piemēro, *mutatis mutandis*, piemērojot veselīguma norādi, izņemot vispārīgas reklāmas gadījumus. Tomēr informācijā, kas jāsniedz, iekļauj 2. grupas informāciju, kā noteikts Direktīvas 90/496/EEK 4. panta 1. punktā.

Turklāt un atkarībā no apstākļiem, informācija par tās/-o vielas/-u daudzumu, uz ko attiecas uzturvērtības vai veselīguma norāde un kas neparādās uzturvērtības marķējumā, atrodas tuvu pie informācijas par uzturvielām un ir norādīta saskaņā ar Direktīvas 90/496/EEK 6. pantu.

Uztura bagātinātāju gadījumā informāciju par uzturvielām nodrošina saskaņā ar 8. pantu Direktīvā 2002/46/EK.

III NODAĻA

UZTURVĒRTĪBAS NORĀDES

8. pants

Īpaši nosacījumi

1. Uzturvērtības norādes ir atļautas tikai tādā gadījumā, ja tās ir uzskaitītas pielikumā un atbilst šajā regulā paredzētajiem nosacījumiem.

2. Pielikuma grozījumus pieņem saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru un, ja vajadzīgs, pēc apspriešanās ar Iestādi.

9. pants

Salīdzinošās norādes

1. Neskarot Direktīvu 84/450/EEK, salīdzināšana ir pieļaujama tikai starp vienas un tās pašas kategorijas pārtikas produktiem, aplūkojot vairākus šīs kategorijas pārtikas produktus. Norāda atšķirības uzturvielas daudzumā un/vai enerģētiskajā vērtībā, un salīdzinājums attiecas uz vienādu pārtikas produkta daudzumu.

2. Salīdzinošajās uzturvērtības norādēs salīdzina attiecīgā pārtikas produkta sastāvu ar vairākiem tās pašas kategorijas pārtikas produktiem, tostarp citu zīmolvārdu pārtikas produktiem, kam nav tāds sastāvs, kurš ļautu uz tiem lietot līdzīgu norādi.

IV NODAĻA

VESELĪGUMA NORĀDES

10. pants

Īpaši nosacījumi

1. Veselīguma norādes aizliedz, ja tās neatbilst II nodaļas vispārējām prasībām un šīs nodaļas īpašajām prasībām un ja par tām nav izsniegta atļauja saskaņā ar šo regulu, un tās nav iekļautas 13. un 14. pantā paredzētajā sarakstā ar norādēm, par kurām izsniedz atļaujas.

2. Veselīguma norādes atļauj tikai tādā gadījumā, ja marķējumā vai — ja nav marķējuma — noformējumā un reklāmā iekļauj šādu informāciju:

- a) paziņojumu, kas uzsver dažāda un līdzsvarota uztura un veselīga dzīvesveida nozīmi;
- b) pārtikas produkta daudzumu un patēriņa veidu, kāds ir vajadzīgs, lai panāktu norādīto labvēlīgo ietekmi;
- c) attiecīgā gadījumā paziņojumu personām, kurām vajadzētu izvairīties no attiecīgā pārtikas produkta lietošanas; un
- d) atbilstīgu brīdinājumu uz produktiem, kas pārmērīgas lietošanas gadījumā varētu apdraudēt veselību.

3. Atsauces uz uzturvielas vai pārtikas produkta vispārēju, nekonkrētu labvēlīgu ietekmi uz labu vispārējo veselību, labsajūtu var izdarīt tikai kopā ar īpašu veselīguma norādi, kas ietverta 13. un 14. pantā minētajos sarakstos.

4. Vajadzības gadījumā šā panta īstenošanas pamatnostādnes pieņem saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru un, ja nepieciešams, konsultējoties ar ieinteresētajām personām, jo īpaši ar uzņēmējiem, kas iesaistīti pārtikas aprītē, un patērētāju grupām.

11. pants

Valsts medicīnas asociācijas un ar veselību saistītas labdarības iestādes

Ja nav īpašu Kopienas tiesību aktu, kas reglamentē valsts medicīnas asociāciju un ar veselību saistītu labdarības iestāžu ieteikumus un ierosinājumus, atbilstīgi Līgumam var piemērot attiecīgos valstu noteikumus.

12. pants

Ierobežojumi dažu veselīguma norāžu lietošanā

Nav atļautas šādas veselīguma norādes:

- norādes, kurās apgalvots, ka attiecīgā pārtikas produkta nelietošana var ietekmēt veselību;
- norādes par svara zaudēšanas ātrumu vai lielumu;
- norādes par ieteikumiem, ko snieguši individuāli ārsti vai veselības speciālisti un tādas asociācijas, kas nav minētas 11. pantā.

13. pants

Veselīguma norādes, kas neattiecas uz slimības riska samazināšanu

1. Veselīguma norādes, kas apraksta vai attiecas uz:

- uzturvielu vai citu vielu nozīmi augšanā, attīstībā un ķermeņa funkcijās, vai

b) psihes un uzvedības funkcijām vai

- neskarot Direktīvu 96/8/EK, novājēšanu vai svara kontroli, vai svara samazināšanu, vai izsalkuma sajūtas samazināšanu, vai sāta sajūtas pieaugumu, vai arī ar uzturu uzņemtās enerģijas samazināšanu;

Norādes, kas ir iekļautas 3. punktā noteiktajā sarakstā, var izmantot bez 15. un 18. pantā paredzētās atļaujas procedūras, ja tās ir:

i) pamatotas ar vispārpieņemtiem zinātniskiem datiem un

ii) viegli saprotamas vidusmēra patērētājam.

2. Dalībvalstis iesniedz Komisijai norāžu sarakstu, kā minēts 1. punktā, līdz vēlākais 2008. gada 31. janvāris kopā ar norādēm piemērojamiem nosacījumiem ar atsauci uz attiecīgo zinātnisko pamatojumu.

3. Komisija pēc apspriešanās ar Iestādi un saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru vēlākais līdz 2010. gada 31. janvāris pieņem Kopienas sarakstu ar atļautām norādēm, kā minēts 1. punktā, un visiem vajadzīgiem šo norāžu izmantošanas nosacījumiem.

4. Izmaiņas 3. punktā minētajā sarakstā, pamatojot ar vispārpieņemtiem zinātniskiem datiem, pieņem saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru — pēc apspriešanās ar Iestādi, pēc Komisijas iniciatīvas vai pēc dalībvalsts pieprasījuma.

5. Panta 3. punktā minēto sarakstu saskaņā ar 15. līdz 18. pantā paredzēto procedūru papildina ar norādēm, kas pamatotas ar jaunākajiem zinātniskajiem datiem un/vai kurās ietverta prasība pēc īpašumtiesību datu aizsardzības.

14. pants

Norādes par samazinātu slimības risku

1. Neatkarīgi no Direktīvas 2000/13/EK 2. panta 1) punkta b) apakšpunkta norādes par samazinātu slimības risku var izmantot, ja tās ir atļautas saskaņā ar šīs regulas 15. un 18. pantā minēto procedūru, tās iekļaujot šādu Kopienas atļauto norāžu sarakstā kopā ar visiem vajadzīgajiem šo norāžu izmantošanas nosacījumiem.

2. Papildus šajā regulā noteiktajām vispārējām prasībām un šā panta 1. punktā minētajām īpašajām prasībām attiecībā uz norādēm par samazinātu slimības risku uz marķējuma vai, ja marķējuma nav, noformējumā vai reklāmā ir arī paziņojums, kurā norādīts, ka slimībai, uz kuru attiecas norāde, var būt vairāki riska faktori un ka izmaiņām vienā no šiem riska faktoriem var būt vai var arī nebūt labvēlīga ietekme.

15. pants

Atļaujas pieteikums

1. Ja atsaucas uz šo pantu, atļaujas pieteikumu iesniedz saskaņā ar šā panta punktiem.

2. Pieteikumu nosūta dalībvalsts kompetentajai iestādei.

a) Valsts kompetentā iestāde:

i) 14 dienās pēc saņemšanas rakstiski apliecina pieteikuma saņemšanu. Apstiprinājumā norāda pieteikuma saņemšanas dienu;

ii) nekavējoties informē Iestādi un

iii) pieteikumu un pieteikuma iesniedzēja sniegto papildu informāciju dara zināmu Iestādei;

b) Iestāde:

i) nekavējoties par pieteikumu informē citas dalībvalstis un Komisiju un dara tām pieejamu pieteikumu un pieteikuma iesniedzēja sniegto papildu informāciju;

ii) publisko 3. punkta g) apakšpunktā minētā pieteikuma kopsavilkumu.

3. Pieteikumā iekļauj šādu informāciju:

a) pieteikuma iesniedzēja nosaukumu un adresi;

b) uzturvielu vai citu vielu, pārtikas produktu vai pārtikas produktu kategoriju, par ko ir paredzēts sniegt veselīguma norādi, un to sevišķās īpašības;

c) kopiju pētījumiem, kas veikti attiecībā uz veselīguma norādi, ja iespējams, ietverot neatkarīgus, citu speciālistu veiktus salīdzinošus pētījumus un jebkurus citus pieejamus materiālus, lai parādītu, ka norāde atbilst šajā regulā noteiktajiem kritērijiem;

d) ja nepieciešams, norādi par informāciju, kura būtu jāuzskata par īpašumtiesību informāciju, ietverot pabaudāmu pamatojumu;

e) kopijas citiem zinātniskiem pētījumiem, kas attiecas uz konkrēto veselīguma norādi;

f) formulējuma priekšlikumu veselīguma norādei, par kuru vēlas saņemt atļauju, tostarp attiecīgā gadījumā īpašus izmantošanas nosacījumus;

g) pieteikuma kopsavilkumu.

4. Komisija, vispirms apspriežoties ar Iestādi, saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru izveido īstenošanas noteikumus šā panta piemērošanai, tostarp noteikumus par pieteikuma sagatavošanu un noformēšanu.

5. Pirms Iestāde publicē sīki izstrādātas vadlīnijas, lai palīdzētu pieteikuma iesniedzējam sagatavot un noformēt pieteikumu.

16. pants

Iestādes atzinums

1. Sniedzot atzinumu, Iestāde cenšas ievērot sešu mēnešu termiņu, sākot no derīga pieteikuma saņemšanas dienas. Šo termiņu pagarina, ja Iestāde pieteikuma iesniedzējam pieprasa papildu informāciju, kā paredzēts 2. punktā.

2. Iestāde vai valsts kompetentā iestāde, izmantojot Iestādi, vajadzības gadījumā pieprasīt pieteikuma iesniedzējam papildināt pieteikumam pievienoto dokumentāciju noteiktā termiņā.

3. Lai sagatavotu atzinumu, Iestāde:

a) pārbauda, vai veselīguma norādes piedāvātais formulējums ir pamatots ar zinātniskiem datiem;

b) apsver, vai veselīguma norādes formulējums atbilst šajā regulā noteiktajiem kritērijiem;

c) sniedz ieteikumu, vai veselīguma norādes piedāvātais formulējums ir patērētājam saprotams un jēgpilns.

4. Ja atzinums ir labvēlīgs attiecībā uz atļaujas piešķiršanu veselīguma norādei, tajā iekļauj šādas ziņas:

- a) pieteikuma iesniedzēja nosaukumu un adresi;
- b) uzturvielu vai citu vielu, pārtikas produktu vai pārtikas produktu kategoriju, par ko ir paredzēts sniegt veselīguma norādi, un šo vielu vai produktu sevišķās īpašības;
- c) ierosinātās veselīguma norādes formulējuma ieteikumu, tostarp lietošanas īpašos nosacījumus;
- d) vajadzības gadījumā pārtikas produkta lietošanas nosacījumus un ierobežojumus un/vai papildu paziņojumu vai brīdinājumu, ko veselīguma norādei jāpievieno uz etiķetes un reklāmā.

5. Iestāde savu atzinumu nosūta Komisijai, dalībvalstīm un pieteikuma iesniedzējam, pievienojot ziņojumu, kurā apraksta veselīguma norādes novērtējumu un atzinumu pamato, ka arī sniedz informāciju, ar kuru atzinums pamatots.

6. Iestāde saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 178/2002 38. panta 1. punktu atzinumu publisko.

Pieteikuma iesniedzējs vai sabiedrības pārstāvji 30 dienās pēc publicēšanas var iesniegt Komisijai atsauksmes.

17. pants

Kopienas atļauja

1. Trīs mēnešos pēc Iestādes atzinuma saņemšanas Komisija 22. panta 2. punktā minētajai komitejai iesniedz lēmumprojektu attiecībā uz atļauto veselīguma norāžu sarakstiem, ņemot vērā Iestādes atzinumu, Kopienas tiesību aktu attiecīgos noteikumus un citus tiesiskus faktorus, kas attiecas uz izskatāmo jautājumu. Ja lēmuma projekts neatbilst Iestādes atzinumam, Komisija par atšķirībām sniedz skaidrojumu.

2. Lēmumu projektos, kas paredz grozījumus atļauto veselības norāžu sarakstos, iekļauj 16. panta 4. punktā minētās ziņas.

3. Galīgo lēmumu par pieteikumu pieņem saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru.

4. Komisija nekavējoties informē pieteikuma iesniedzēju par pieņemto lēmumu un publicē informāciju par lēmumu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

5. Veselīguma norādes, kas ietvertas 13. un 14. pantā minētajos sarakstos, uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas apritē, var izmantot saskaņā ar nosacījumiem, kurus piemēro attiecība uz norādēm, ja to izmantošana nav ierobežota saskaņā ar 20. pantu.

6. Atļaujas saņemšana nemazina uzņēmēja, kas iesaistīts pārtikas apritē, vispārējo civiltatbildību vai kriminālatbildību attiecībā uz konkrēto pārtiku.

18. pants

Atļauju grozīšana, apturēšana un atsaukšana

1. Pieteikuma iesniedzējs/izmantojamais norādēm, kas iekļautas kādā no 13. un 14. pantā minētajiem sarakstiem, var iesniegt pieteikumu par attiecīgā saraksta grozīšanu. Regulas 15. līdz 17. pantā izklāstīto procedūru piemēro *mutatis mutandis*.

2. Pēc savas iniciatīvas vai pēc dalībvalsts vai Komisijas pieprasījuma Iestāde izdod atzinumu par to, vai 13. un 14. pantā minētajos sarakstos iekļautā veselīguma norāde joprojām atbilst šajā regulā noteiktajiem nosacījumiem.

Tā tūlīt nosūta šo atzinumu Komisijai, dalībvalstīm, un, ja vajadzīgs, sākotnējam pieteikuma iesniedzējam par attiecīgo norādi. Iestāde saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 178/2002 38. panta 1. punktu atzinumu publisko.

Pieteikuma iesniedzējs/izmantojamais vai sabiedrības pārstāvis 30 dienās pēc publicēšanas var iesniegt Komisijai atsauksmes.

Komisija cik vien iespējams drīz izskata Iestādes atzinumu un saņemtās atsauces. Attiecīgā gadījumā atļauju groza, aptur vai atsauc saskaņā ar 17. pantā noteikto procedūru.

V NODAĻA

VISPĀRĒJIE UN NOBEIGUMA NOTEIKUMI

19. pants

Kopienas reģistrs

1. Komisija izveido un uztur Kopienas Pārtikas produktu uzturvērtības un veselīguma norāžu reģistru, turpmāk tekstā — "Reģistrs".

2. Reģistrā iekļauj šādu informāciju:

- a) uzturvērtības norādes un nosacījumus, kas uz tām attiecas, kā noteikts pielikumā;
- b) ierobežojumus, kas pieņemti saskaņā ar 4. panta 5. punktu;
- c) atļautās veselīguma norādes un nosacījumus, kas uz tām attiecas un ir noteikti 13. panta 3. punktā, 14. panta 1. punktā, 18. panta 2. punktā, 20. pantā, 23. panta 2. punktā un 27. panta 6. punktā, un 22. panta 3. punktā minētos valsts pasākumus;
- d) noraidīto veselīguma norāžu sarakstu un iemeslus, kāpēc tās noraidītas.

Veselīguma norādes, par kurām ir izsniegtas atļaujas, pamatojoties uz datiem par īpašumtiesībām, iekļauj atsevišķā Reģistra pielikumā, pievienojot šādu informāciju:

- 1) dienu, kad Komisija izsniedza atļauju par veselīguma norādi, un vārdu/nosaukumu sākotnējam pieteikuma iesniedzējam, kuram piešķīra atļauju;
- 2) apstiprinājumu, ka Komisija ir izsniegusi atļauju par veselīguma norādi, pamatojoties uz datiem par īpašumtiesībām;
- 3) apliecinājumu, ka veselīguma norādes izmantošana ir ierobežota, izņemot, ja turpmākais pieteikuma iesniedzējs iegūst norādes atļauju bez atsaucē uz sākotnējā pieteikuma iesniedzēja īpašumtiesību datiem.

3. Reģistrs ir publiski pieejams.

20. pants

Datu aizsardzība

1. Zinātniskos datus un citu pieteikumā iekļauto informāciju, kas prasīta atbilstoši 15. panta 2. punktam, nedrīkst izmantot turpmākā pieteikuma iesniedzēja labā septiņus gadus pēc atļaujas izsniegšanas dienas, izņemot, ja turpmākais pieteikuma

iesniedzējs ir vienojies ar iepriekšējo pieteikuma iesniedzēju, ka šādus datus un informāciju drīkst izmantot, ja:

- a) iepriekšējais pieteikuma iesniedzējs iepriekšējā pieteikuma iesniegšanas laikā ir norādījis, ka zinātniskie dati un cita informācija attiecas uz īpašumtiesībām; kā arī
- b) iepriekšējam pieteikuma iesniedzējam iepriekšējā pieteikuma iesniegšanas laikā bija ekskluzīvas tiesības atsaukties uz datiem par īpašumtiesībām; kā arī
- c) veselīguma norādi nevarētu apstiprināt, ja iepriekšējais pieteikuma iesniedzējs nebūtu iesniedzis datus par īpašumtiesībām.

2. Līdz 1. punktā minētā septiņu gadu termiņa beigām nevienam turpmākam pieteikuma iesniedzējam nav tiesību atsaukties uz datiem, kurus iepriekšējais pieteikuma pieprasītājs ir norādījis kā datus par īpašumtiesībām, ja vien un līdz laikam, kad Komisija pieņem lēmumu par to, vai atļauju var vai varēja iekļaut 14. pantā vai vajadzības gadījumā 13. pantā minētajā sarakstā, pat ja iepriekšējais pieteikuma iesniedzējs nebūtu iesniedzis datus par īpašumtiesībām.

21. pants

Dalībvalstu tiesību akti

Neskarot Līgumu, jo īpaši tā 28. un 30. pantu, dalībvalstis nedrīkst ierobežot vai aizliegt tādu pārtikas produktu tirdzniecību vai reklamēšanu, kas atbilst šai regulai, piemērojot nesaskaņotus valsts noteikumus par norādēm, attiecībā uz atsevišķiem pārtikas produktiem vai pārtiku kopumā.

22. pants

Paziņošanas procedūra

1. Ja dalībvalsts uzskata par nepieciešamu pieņemt jaunus tiesību aktus, tā informē Komisiju un pārējās dalībvalstis par paredzētajiem pasākumiem un pamato to nepieciešamību.

2. Komisija apspriežas ar Pastāvīgo Pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komiteju, kas izveidota ar Regulas (EK) Nr. 178/2002 58. panta 1. punktu (turpmāk — Komiteja), un, ja Komisija šādu apspriešanos uzskata par lietderīgu vai ja to pieprasa kāda dalībvalsts, pauž savu nostāju par paredzētajiem pasākumiem.

3. Attiecīgā dalībvalsts plānotos pasākumus var veikt sešus mēnešus pēc 1. punktā minētās paziņošanas, ja nav saņemts negatīvs Komisijas atzinums.

25. pants

Ja Komisijas atzinums ir negatīvs, tā saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru un pirms šī punkta pirmajā daļā noteiktā termiņa beigām nosaka, vai paredzētos pasākumus var īstenot. Komisija var pieprasīt veikt atsevišķus grozījumus paredzētajos pasākumos.

23. pants

Drošības pasākumi

1. Ja dalībvalstij ir nopietns pamats uzskatīt, ka norāde neatbilst šai regulai vai ka 6. pantā paredzētais zinātniskais pamatojums ir nepietiekams, attiecīgā dalībvalsts var savā teritorijā uz laiku apturēt attiecīgās norādes izmantošanu.

Dalībvalsts par to informē pārējās dalībvalstis un Komisiju, kā arī pamato apturēšanas iemeslus.

2. Saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru attiecīgā gadījumā lēmumu pieņem pēc tam, kad ir saņemts leģitīms atzinums.

Komisija šo procedūru var uzsākt pēc savas iniciatīvas.

3. Šā panta 1. punktā minētā dalībvalsts apturēšanu var paturēt spēkā, līdz tai ir paziņots 2. punktā minētais lēmums.

24. pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz Komiteja.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

Lēmuma 1999/468/EK 5.panta 6.punktā paredzētais termiņš ir trīs mēneši.

3. Komiteja pieņem savu reglamentu.

Uzraudzība

Lai veicinātu to pārtikas produktu efektīvu uzraudzību, uz kuriem ir uzturvērtības vai veselīguma norādes, dalībvalstis var prasīt, lai ražotājs vai persona, kas šādus produktus laiž tirgū to teritorijā, ziņo kompetentajai iestādei par laišanu tirgū, tai nosūtot uz produkta izmantotās norādes paraugu.

26. pants

Izvērtējums

Vēlākais līdz 2013. gada 19. janvāris Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu par šīs regulas piemērošanu, jo īpaši par to pārtikas produktu tirgus attīstību, par kuriem sniedz uzturvērtības un veselīguma norādes un par to, kā patērētāji izprot šīs norādes, ja vajadzīgs, pievienojot priekšlikumu grozījumiem.

27. pants

Pārejas pasākumi

1. Pārtikas produktus, kas ir laisti tirgū vai marķēti pirms šīs regulas spēkā stāšanās datuma un kas neatbilst šai regulai, drīkst tirgot līdz derīguma termiņa beigām, bet ne vēlāk kā 2009. gada 31. jūlijs. Saistībā ar 4.panta 1. punktu, pārtikas produktus drīkst tirgot ne ilgāk kā divpadsmit mēnešus pēc attiecīgo uzturvielu aprakstu un to izmantošanas nosacījumu pieņemšanas.

2. Preču zīmju vai zīmolvārdu produktus, kas pastāvēja pirms 2005. gada 1. janvāra un kuri neatbilst šai regulai, drīkst turpināt tirgot līdz 2008. gada 19. janvāra; pēc tam piemēro šīs regulas noteikumus.

3. Uzturvērtības norādes, ko dalībvalstis izmantoja pirms 2022. gada 19. janvāra saskaņā ar attiecīgajiem valsts noteikumiem, ko tām piemēroja un kas nav ietvertas pielikumā, uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas aprīvē, uzņemoties atbildību un neskarot 23. pantā minēto drošības pasākumu paredzēšanu, var turpināt izmantot līdz 2010. gada 19. janvāra.

4. Uzturvērtības norādēm — kas ir ilustrēta, grafiska vai simboliska atveidojuma veidā un kas atbilst šīs regulas vispārējiem principiem, taču nav iekļautas pielikumā un izmanto saskaņā ar valstu apstiprināto noteikumu īpašiem nosacījumiem un kritērijiem — attiecinā šādus priekšnosacījumus:

- a) Dalībvalstis vēlākais 2009. gada 31. janvāris Komisijai dara zināmas šādas uzturvērtības norādes un attiecīgos valsts noteikumus, ko piemēro norādēm, pievienojot zinātniskus datus, kas apstiprina šādu noteikumu vajadzību;
- b) Komisija saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru pieņem lēmumu par šādu norāžu izmantošanu.

Uzturvērtības norādes, kurām saskaņā ar šo procedūru nav piešķirta atļauja, var turpināt lietot divpadsmit mēnešus pēc lēmuma pieņemšanas.

5. Uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas apritē, uzņemoties atbildību, sākot ar šīs regulas spēkā stāšanās dienu un līdz 13. panta 3. punktā minētā saraksta pieņemšanai var izmantot 13. panta 1) punkta a) apakšpunktā minētās veselīguma norādes, ar noteikumu, ka tās atbilst šai regulai un spēkā esošiem valstu noteikumiem, kas tām piemērojami, un neskarot 23. pantā paredzētos drošības pasākumus.

6. Uz veselīguma norādēm — kas nav minētas 13. panta 1. punkta a) apakšpunktā un 14. pantā, kuras izmantotas saskaņā ar attiecīgajiem valsts noteikumiem pirms šīs regulas spēkā stāšanās dienas — attiecinā šādus nosacījumus:

- a) atļaujas piešķiršana veselīguma norādēm, kas ir izvērtētas kādā no dalībvalstīm, un tām dalībvalstī ir piešķirta atļauja:

- i) dalībvalstis vēlākais 2009. gada 31. janvāris Komisijai dara zināmas šādas norādes, pievienojot ziņojumu, kurā izvērtēti šīs norādes vajadzību apstiprinoši zinātniski dati;

- ii) pēc apspriešanās ar Iestādi, Komisija saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto procedūru pieņem lēmumu par veselīguma norādēm, kurām šādā veidā piešķirta atļauja;

Veselīguma norādes, kurām saskaņā ar šo procedūru netiek piešķirta atļauja, var lietot sešus mēnešus pēc lēmuma pieņemšanas;

- b) veselīguma norādes, kas nav izvērtētas kādā no dalībvalstīm, lai tām piešķirtu atļauju: šādas norādes var turpināt izmantot ar noteikumu, ka pirms 2008. gada 19. janvāris ir iesniegts pieteikums saskaņā ar šo regulu; veselīguma norādes, kurām saskaņā ar šo procedūru nav piešķirta atļauja, var lietot saskaņā ar 17. panta 3. punktu sešus mēnešus pēc lēmuma pieņemšanas.

28. pants

Stāšanās spēkā

Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Šo regulu piemēro no 2007. gada 1. jūlijs.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Brussels, 2006. gada 20. decembris.

Eiropas Parlamenta vārdā —
priekšsēdētājs
J. BORRELL FONTELLES

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs
J. KORKEAOJA

PIELIKUMS

Uzturvērtības norādes un nosacījumi, ko tām piemēro

MAZKALORIJU

Norādi, ka pārtikas produkts ir mazkaloriju, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produktam ir mazāk nekā 40 kcal (170 kJ)/100 g cietvielām vai mazāk nekā 20 kcal (80 kJ)/100 ml šķidrumiem. Saldinātājiem piemēro ierobežojumu — 4 kcal (17 kJ)/porcijā, kam ir līdzīgas saldinošas īpašības kā 6 g saharozes (aptuveni 1 tējkarote saharozes).

SAMAZINĀTS KALORIJU DAUDZUMS

Norādi, ka pārtikas produktam ir samazināts kaloriju daudzums, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produkta enerģētiskā vērtība ir samazināta par vismaz 30 %, norādot, kādēļ pārtikas produkta kopējā enerģētiskā vērtība ir mazāka.

BEZKALORIJU

Norādi, ka pārtikas produkts ir bezkaloriju, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produktam ir mazāk nekā 4 kcal (17 kJ)/100 ml. Saldinātājiem piemēro ierobežojumu — 0,4 kcal (1,7 kJ) porcijā, kam ir līdzīgas saldinošas īpašības kā 6 g saharozes (aptuveni 1 tējkarote saharozes).

AR ZEMU TAUKU SATURU

Norādi, ka pārtikas produkts ir ar zemu tauku saturu, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produktā ir mazāk nekā 3 g tauku uz 100 g cietvielām vai 1,5 g tauku uz 100 ml šķidrumiem (1,8 g tauku uz 100 ml puskrejotam pienam).

BEZTAUKU

Norādi, ka pārtikas produkts ir beztauku, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produktam ir ne vairāk kā 0,5 g tauku uz 100 g vai 100 ml. Tomēr ir aizliegtas norādes, kas izteiktas kā "x % beztauku".

AR ZEMU PIESĀTINĀTO TAUKU SATURU

Norādi, ka pārtikas produkts ir ar zemu piesātināto tauku saturu, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produktā piesātināto taukskābju un hidroģenēto taukskābju summa ir mazāka kā 1,5 g uz 100 g cietvielām vai mazāka kā 0,75 g/100 ml šķidrumiem.

BEZ PIESĀTINĀTAJIEM TAUKIEM

Norādi, ka pārtikas produkts nesatur piesātinātos taukus, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produktā ir ne vairāk kā 0,1 g piesātināto tauku uz 100 g vai 100 ml.

MAZ CUKURA

Norādi, ka pārtikas produkts satur maz cukura, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produktā ir ne vairāk kā 5 g cukura uz 100 g cietvielām vai 2,5 g cukura uz 100 ml šķidrumiem.

BEZ CUKURA

Norādi, ka pārtikas produkts ir bez cukura, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produktā ir ne vairāk kā 0,5 g cukura uz 100 g vai 100 ml.

BEZ PIEVIENOTA CUKURA

Norādi, ka pārtikas produktam nav pievienots cukurs, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produkts nesatur pievienotus mono- vai disaharīdus, vai arī citus pārtikas produktus, kuru izmanto to saldinātājīpašību dēļ. Ja cukurs produktā ir sastopams tā dabisko īpašību dēļ, uz etiķetes būtu jābūt šādai norādei: "SATUR DABĪGU CUKURU".

MAZ NĀTRIJA/SĀLS

Norādi, ka pārtikas produkts satur maz nātrija/sāls, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produktā ir ne vairāk kā 0,12 g nātrija vai tikpat daudz sāls uz 100 g vai 100 ml. Ūdenim, kas nav dabīgais minerālūdens un kuriem nepiemēro Direktīvas 80/777/EEK darbības jomu, šī vērtība nepārsniedz 2 mg nātrija uz 100 ml.

ĻOTI MAZ NĀTRIJA/SĀLS

Norādi, ka pārtikas produkts satur ļoti maz nātrija/sāls, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produktā ir ne vairāk kā 0,04 g nātrija vai tikpat daudz sāls uz 100 g vai 100 ml. Šo norādi nav atļauts izmantot dabīgiem minerālūdeņiem un citiem ūdeņiem.

BEZ NĀTRIJA vai BEZ SĀLS

Norādi, ka pārtikas produkts nesatur nātriju vai sāli, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produktā ir ne vairāk kā 0,005 g nātrija vai tikpat daudz sāls uz 100 g.

ŠĶIEDRVIELU AVOTS

Norādi, ka pārtikas produkts ir šķiedrvielu avots, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, var izmantot tikai tad, ja 100 g produkta ir vismaz 3 g šķiedrvielu vai vismaz 1,5 g šķiedrvielu uz 100 kcal.

DAUDZ ŠĶIEDRVIELU

Norādi, ka pārtikas produktā ir daudz šķiedrvielu, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja 100 g produkta ir vismaz 6 g šķiedrvielu vai vismaz 3 g šķiedrvielu uz 100 kcal.

PROTEĪNA AVOTS

Norādi, ka pārtikas produkts ir proteīna avots, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja vismaz 12 % no produkta enerģētiskās vērtības nodrošina proteīns.

DAUDZ PROTEĪNA

Norādi, ka pārtikas produkts satur daudz proteīna, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja vismaz 20 % no produkta enerģētiskās vērtības nodrošina proteīns.

(VITAMĪNA NOSAUKUMS) UN/VAI (MINERĀLVIELAS NOSAUKUMS) AVOTS

Norādi, ka pārtikas produkts ir vitamīnu un/vai minerālvielu avots, kā arī jebkuru citu norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produkts satur vismaz būtisku to daudzumu, kā definēts Direktīvā 90/496/EEK, vai daudzumu, kas noteikts saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1925/2006, 2006. gada 20. decembris par vitamīnu un minerālvielu, un dažu citu vielu pievienošanu pārtikai⁽¹⁾ 7. pantā piešķirtajām atkāpēm.

(1) Sk. šā Oficiālā Vēstneša 26 lpp.

DAUDZ (VITAMĪNA NOSAUKUMS) UN/VAI (MINERĀLVIELAS NOSAUKUMS)

Norādi, ka pārtikas produktā ir daudz vitamīnu un/vai minerālvielu, un jebkuru norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produkts satur vismaz divreiz vairāk vitamīnu/un vai minerālvielu nekā tad, ja norāde ir “(VITAMĪNA NOSAUKUMS) un/vai (MINERĀLVIELAS NOSAUKUMS) avots”.

SATUR (UZTURVIELAS VAI CITAS VIELAS NOSAUKUMS)

Norādi, ka pārtikas produkts satur kādu uzturvielu vai citu vielu, kurai regula neparedz īpašus noteikumus, kā arī jebkuru citu norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produkts atbilst visiem piemērojamiem šīs regulas noteikumiem, jo īpaši 5. pantam. Vitamīniem un minerālvielām piemēro norādes “avots” nosacījumus.

PALIELINĀTS (UZTURVIELAS NOSAUKUMS) SATURS

Norādi, ka saturs vienai vai vairākām uzturvielām, kas nav vitamīni vai minerālvielas, ir palielināts, kā arī jebkuru citu norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja produkts atbilst nosacījumiem attiecībā uz norādi “avots” un ja saturs ir palielināts par vismaz 30 % salīdzinājumā ar līdzīgu produktu.

SAMAZINĀTS (UZTURVIELAS NOSAUKUMS) SATURS

Norādi, ka vienas vai vairāku uzturvielu saturs ir samazināts, kā arī jebkuru citu norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, drīkst izmantot tikai tad, ja saturs ir samazināts par vismaz 30 % salīdzinājumā ar līdzīgu produktu, izņemot attiecībā uz mikrouzturvielām, kurām ir pieņemama 10 % atšķirība atsauces vērtībās, kā noteikts Padomes Direktīvā 90/496/EEK, un attiecībā uz nātriju vai tikpat daudz sāls, kuriem ir pieņemama 25 % atšķirība.

VIEGLS

Norādei, ka pārtikas produkts ir “viegls”, kā arī jebkuru citu norādi, ko patērētājs tā varētu saprast, piemēro tos pašus nosacījumus kā norādei ar vārdu “samazināts”; norādei pievieno arī tās īpašības/to īpašību norādi, kas pārtikas produktu padara “vieglu”.

DABĪGI/DABĪGS

Ja pārtikas produkti dabīgi atbilst pielikumā izklāstītajiem nosacījumiem, uzturvērtības norādē vārdu “dabīgi/dabīgs” drīkst izmantot pirms šādas norādes.

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (EK) Nr. 1925/2006**(2006. gada 20. decembris)****par vitamīnu un minerālvielu, un dažu citu vielu pievienošanu pārtikai**

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzi-
numu ⁽¹⁾,saskaņā ar Līguma 251. pantā izklāstīto procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

- (1) Pārtikas produktu ražošanā var izmantot daudz dažādu uzturvielu un citu sastāvdaļu, tostarp, bet ne tikai, vitamīnus, minerālvielas, kā arī mikroelementus, aminoskābes, neaizstājamās taukskābes, šķiedrvielas un dažādus augus un augu ekstraktus. Šo vielu pievienošanu pārtikai dalībvalstīs regulē atšķirīgi noteikumi, kas kavē to brīvu apriti, rada nevienādus konkurences apstākļus, un tādējādi tieši ietekmē iekšējā tirgus darbību. Tāpēc ir jāpieņem Kopienas noteikumi, kas saskaņo valstu tiesību aktus attiecībā uz vitamīnu, minerālvielu un dažu citu vielu pievienošanu pārtikas produktiem.
- (2) Šīs regulas mērķis ir reglamentēt to, kā pārtikas produktiem pievieno vitamīnus un minerālvielas un izmanto dažas citas vielas vai to sastāvdaļas, kurās ir citas vielas, nevis vitamīni vai minerālvielas, ko pievieno pārtikas produktiem vai izmanto pārtikas produktu ražošanai apstākļos, kas izraisa šo vielu uzņemšanu tādos daudzumos, kuri ievērojami pārsniedz daudzumu, kas būtu loģiski paredzams uzņemšanai parastā patēriņā ar līdzsvarotu un daudzveidīgu uzturu un/vai kas patērētājiem varētu radīt iespējamu apdraudējumu. Ja nav īpašu Kopienas noteikumu, kas aizliedz vai ierobežo lietot vielas vai sastāvdaļas, kurās ietilpst vielas, kas nav vitamīni un minerālvielas, saskaņā ar šo regulu vai saskaņā ar citiem īpašiem Kopienas noteikumiem, neskarot Līgumu, var piemērot attiecīgus valsts noteikumus.

- (3) Dažās dalībvalstīs veselības aizsardzības apsvērumu dēļ ir obligāti paredzēti dažiem parastiem pārtikas produktiem pievienot konkrētus vitamīnus un minerālvielas. Šie apsvērumi var attiekties uz konkrētu valsti vai reģionu, bet šobrīd tiem nebūtu jāattaisno šo obligātās uzturvielu pievienošanas saskaņošanu visā Kopienā. Tomēr, ja un tad, kad radīsies šāda vajadzība, tādus noteikumus var pieņemt Kopienas līmenī. Kamēr tas nav noticis, būtu ieteicams apkopot informāciju par tādiem valstu pasākumiem.
- (4) Uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas apritē, pēc brīvas izvēles pārtikas produktiem var pievienot vitamīnus un minerālvielas vai arī šīs vielas noteikti jāpievieno kā uzturvielas saskaņā ar īpašiem Kopienas tiesību aktiem. Šīs vielas var pievienot arī tehnoloģisku apsvērumu dēļ — kā piedevas, krāsvielas un aromatizētājus vai līdzīgiem mērķiem — arī atzītā vīndarības praksē un procesos, kā paredzēts attiecīgos Kopienas tiesību aktos. Šo regulu būtu jāpiemēro, neskarot konkrētus Kopienas noteikumus par vitamīnu un minerālvielu pievienošanu vai izmantošanu konkrētos produktos vai produktu grupās, vai to pievienošanu citos nolūkos, uz ko šī regula neattiecas.
- (5) Ņemot vērā, ka Sīki izstrādāti noteikumi par uztura bagātinātājiem, kuros ietilpst vitamīni un minerālvielas, ir pieņemti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2002/46/EK (2002. gada 10. jūnijs) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz uztura bagātinātājiem ⁽³⁾, šīs regulas noteikumi par vitamīniem un minerālvielām nebūtu jāpiemēro uztura bagātinātājiem.
- (6) Ražotāji vitamīnus un minerālvielas pievieno pārtikas produktiem vairāku iemeslu dēļ, tostarp arī tādēļ, lai atjaunotu produktos to saturu, ja ražošanas, uzglabāšanas vai apstrādes procedūrās tā daudzums ir samazinājies, vai arī, lai nodrošinātu šiem produktiem uzturvērtību, kas līdzinās tādu pārtikas produktu uzturvērtībai, kuriem tie paredzēti kā alternatīva.

⁽¹⁾ OVC 112, 30.4.2004., 44. lpp.⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2005. gada 26. maija Atzinums (OV C 117 E, 18.5.2006., 206. lpp.), Padomes 2005. gada 8. decembra Kopējā nostāja (OV C 80 E, 4.4.2006., 27. lpp.) un Eiropas Parlamenta 2006. gada 16. maija Nostāja (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta). Padomes 2006. gada 12. oktobra Lēmums.⁽³⁾ OVL 183, 12.7.2002., 51. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Komisijas Direktīvu 2006/37/EK (OV L 94, 1.4.2006., 32. lpp.).

- (7) Parastos apstākļos pietiekams un daudzveidīgs uzturs var nodrošināt visas normālai attīstībai un veselīga dzīvesveida uzturēšanai vajadzīgās uzturvielas tādos daudzumos, kas ir atzīti un ko iesaka saskaņā ar vispārpieņemtiem zinātnes datiem. Tomēr aptaujas liecina, ka šāda ideāla situācija nav panākta nedz attiecībā uz visiem vitamīniem un minerālvielām, nedz arī attiecībā uz visām iedzīvotāju grupām Kopienā. Pārtikas produkti, kam pievienoti vitamīni un minerālvielas, šķiet, ir būtisks attiecīgo uzturvielu avots, un tādējādi var uzskatīt, ka tie dod pozitīvu ieguldījumu vispārējā šo vielu nodrošinājumā.
- (8) Var pierādīt, ka Kopienā pašlaik ir vērojams dažu uzturvielu trūkums, kas tomēr nav bieži sastopama parādība. Pārmaiņas Kopienas sociālajā un ekonomiskajā stāvoklī, kā arī dažādu iedzīvotāju grupu dzīvesveids ir radījis atšķirīgas uztura prasības, kā arī mainījis ēšanas paradumus. Tas savukārt vairākās iedzīvotāju grupās ir izraisījis pārmaiņas vajadzībās pēc enerģētiskām vielām un uzturvielām, kā arī mainījis dažu uzņemto vitamīnu un minerālvielu daudzumu tā, ka tagad tas ir mazāks par dažādās dalībvalstīs ieteikto daudzumu. Turklāt jaunākie zinātnes dati rāda, ka, lai saglabātu optimālu veselību un labsajūtu, dažu uzņemto uzturvielu daudzums varētu būt lielāks nekā pašreiz ieteiktais.
- (9) Būtu jāatļauj pārtikas produktiem pievienot tikai tādas vitamīnus un minerālvielas, kas parasti ir tajos, ko izmanto uzturā un ko uzskata par pamatu uzturvielām, lai gan tas nenozīmē, ka tās noteikti būtu jāpievieno. Būtu jāvairās no iespējamām domstarpībām par to, kas ir pamatu uzturvielas. Tālab ir lietderīgi izstrādāt sarakstu ar tiem vitamīniem un minerālvielām, ko noteikti drīkst pievienot.
- (10) Ķīmiskām vielām, kas noder kā avoti vitamīniem un minerālvielām, kuras var pievienot pārtikai, vajadzētu būt nekaitīgām un arī bioloģiski izmantojamām, t.i., tā izmantojamām, lai organisms varētu tās izmantot. Tālab būtu jāizstrādā arī saraksts ar tādām vielām, ko noteikti drīkst pievienot. Šajā atļauto vielu sarakstā būtu jāiekļauj vielas, ko apstiprinājusi Pārtikas zinātniskā komiteja atzinumā, kas izteikts 1999. gada 12. maijā, pamatojoties uz iepriekš minētajiem nekaitīguma un bioloģiskas izmantojamības kritērijiem, un kuras var izmantot zīdaiņiem un maziem bērniem paredzētu pārtikas produktu, citu pārtikas produktu, kurus izmanto īpašām uztura vajadzībām, vai uztura bagātinātāju ražošanā. Lai gan nātrija hlorīds (vārāmā sāls) nav ierindota šo vielu sarakstā, to joprojām var lietot kā sastāvdaļu, gatavojot ēdienus.
- (11) Lai ievērotu jaunākos zinātnes un tehnoloģijas sasniegumus, ir svarīgi vajadzības gadījumā bez kavēšanās pārskatīt iepriekš minētos sarakstus. Šādas pārskatīšanas būtu tehniski īstenošanas pasākumi, un tie būtu jāuztic Komisijai, lai atvieglotu un vienkāršotu šo procedūru.
- (12) Ražotāji lielākoties reklamē pārtikas produktus, kam pievienoti vitamīni un minerālvielas, un patērētāji tos var uztvert kā tādas, kam uzturvielu, fizioloģiskas iedarbības ziņā vai citādi veselības jomā ir priekšrocības salīdzinājumā ar līdzīgiem vai citiem produktiem, kuriem uzturvielas nav pievienotas. Tas var ietekmēt patērētāju izvēli, kas citā ziņā var būt negatīva. Lai cīnītos pret iespējamo nevēlamo ietekmi, ir lietderīgi uzlikt dažus ierobežojumus attiecībā uz produktiem, kuriem var pievienot vitamīnus un minerālvielas — papildus tiem, kas dabiski izrietēti no tehnoloģijas apsvērumiem vai kļūtu vajadzīgi drošības apsvērumu dēļ, ja ir noteikts maksimālais pieļaujamais vitamīnu un minerālvielu daudzums tādos produktos. Pieļaujamā dažu vielu klātbūtne konkrētā produktā, piemēram, alkohola saturs, šādā sakarā būtu piemērots kritērijs, lai neļautu tam pievienot vitamīnus un minerālvielas. Jebkura atkāpe no aizlieguma pievienot vitamīnus un minerālvielas alkoholiskiem dzērieniem būtu pieļaujama tikai nolūkā aizsargātu tradicionālas vīna receptes, par attiecīgiem produktiem ziņojot Komisijai. Pievienotajām vielām nebūtu jānorāda nekādas priekšrocības uzturā vai veselībai. Turklāt, lai patērētājiem neradītu neizpratni par svaigu pārtikas produktu dabisko uzturvērtību, nevajadzētu ļaut arī tiem pievienot vitamīnus un minerālvielas.
- (13) Nav paredzēts, ka šī regula attieksies uz vitamīnu un minerālvielu lietojumuniecīgos daudzumos kā uz autentiskuma rādītāju, ko izmanto, lai apkarot krāpšanu.
- (14) Pārmērīgas vitamīnu un minerālvielu devas var atstāt nelabvēlīgu ietekmi uz veselību, un tādēļ, lai pievienotu tos pārtikas produktiem, attiecīgi ir jānosaka to maksimāli pieļaujamais daudzums. Šiem daudzumiem ir jānodrošina, ka tādu produktu parasts lietojums daudzveidīgā uzturā saskaņā ar ražotāju dotām lietošanas pamācībām neapdraudēs patērētājus. Tādēļ vitamīniem un minerālvielām pārtikas produktos vajadzētu būt maksimāli pieļaujamās daudzumos neatkarīgi no tā, vai tie atrodas pārtikā dabiski un/vai ir pievienoti tai jebkurā nolūkā, ietverot tehnoloģiskus mērķus.

- (15) šā iemesla dēļ, ja nepieciešams, jānosaka minētais maksimumlais daudzums un jebkuri citi nosacījumi, kas ierobežo to pievienošanu pārtikas produktiem, ņemot vērā maksimumālo nekaitīgo daudzumu, ko nosaka pēc zinātniska riska novērtējuma, kas pamatojas uz vispārējiem pieņemamiem zinātniskiem datiem un šo vielu iespējamo uzņemšanu ar citiem pārtikas produktiem. Pienācīgi jānovērtē arī iedzīvotāju uzņemtās vitamīnu un minerālvielu standartdevas. Ja konkrētiem vitamīniem un minerālvielām jānosaka ierobežojumi attiecībā uz to, kādiem pārtikas produktiem tos var pievienot (piemēram, joda pievienošana sālim), prioritāte būtu jāpiešķir to pievienošanai pārtikas produktiem, atjaunojot to saturu, ja tas ir samazināts ražošanas, glabāšanas vai apstrādes procedūrās, un lai nodrošinātu līdzīgu uzturvērtību tādiem pārtikas produktiem, kam šie pārtikas produkti ir paredzēti kā alternatīvas.
- (16) Pārtikas produktiem pievienoto vitamīnu un minerālvielu daudzumam vajadzētu nodrošināt to minimālo daudzumu šajos produktos. Savukārt, ja bagātinātajos pārtikas produktos pievienoto vielu daudzums būs pārāk mazs un nenozīmīgs, patērētāji no tādiem produktiem neko negūs un būs maldināti. Tas pats princips uzsver prasību, ka tādām uzturvielām pārtikas produktos vajadzētu būt nozīmīgā daudzumā, lai varētu atļaut tās norādīt uzturvielu marķējumā. Tādēļ būtu lietderīgi, ja pārtikas produktos, kam pievienoti vitamīni un minerālvielas, obligātais vitamīnu un minerālvielu daudzums līdzinātos daudzumam, kam vajadzētu būt attiecīgajās uzturvielās, ko norāda uz marķējuma par uzturvērtību, ja vien attiecīgās atkāpēs nav paredzēts kas cits.
- (17) Maksimālā pieļaujamā daudzuma un visu citu lietošanas nosacījumu noteikšana, pamatojoties uz šajā regulā izvirzītajiem principiem ir kritērijiem, kā arī minimālo pieļaujamo daudzumu noteikšana, ir tehniski īstenošanas pasākumi, un to pieņemšana jāuztic Komisijai, lai procedūru vienkāršotu un paātrinātu.
- (18) Vispārējie marķēšanas noteikumi, kā arī definīcijas ir ietvertas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2000/13/EK (2000. gada 20. marts) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz pārtikas produktu marķēšanu, noformēšanu un reklāmu⁽¹⁾. Tādējādi šajā regulā būtu jāietver tikai vajadzīgie papildu noteikumi. Papildu noteikumi būtu jāpieņem arī, neskarot Eiropas
- Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1924/2006 (2006. gada 20. decembris) par uzturvērtības un veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem⁽²⁾.
- (19) Ņemot vērā to, cik uzturvērtības ziņā nozīmīgi ir pārtikas produkti, kam pievienoti vitamīni un minerālvielas, kā arī to iespējamo iespaidu uz ēšanas paradumiem un vispārējām uzturvielu devām, patērētājiem būtu jāspēj novērtēt šo produktu vispārējā uztura kvalitāte. Tādējādi, atkāpjoties no 2. panta Padomes Direktīvā 90/496/EEK (1990. gada 24. septembris) par pārtikas produktu uzturvielu marķējumu⁽³⁾, uzturvielu marķējumam vajadzētu būt obligātam.
- (20) Normālā un daudzveidīgā uzturā ir daudzas sastāvdaļas, kurās savukārt ir daudzas vielas. Tādu vielu vai sastāvdaļu uzņemšana ar pašreizējo parasto un ierasto uzturu nerada problēmas un nav jāregulē. Citas vielas, kas nav vitamīni un minerālvielas vai sastāvdaļas, kurās tās ir, pievieno pārtikas produktiem kā ekstraktus vai koncentrātus, un tās var izraisīt tādu devu uzņemšanu, kas ir ievērojami lielākas par devām, kuras uzņem, ēdot pietiekamu un daudzveidīgu uzturu. Dažos gadījumos tādas prakses nekaitīgums ir visnotaļ apšaubāms, un ieguvums nav drošs; tādēļ tās būtu jāregulē. Tādos gadījumos būtu lietderīgi, lai uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas apritē, kas ir atbildīgi par to pārtikas produktu nekaitīgumu, kurus viņi laiž tirgū, uzņemtos pierādīšanas pienākumu attiecībā uz to nekaitīgumu.
- (21) Ņemot vērā to pārtikas produktu, kam pievienoti vitamīni un minerālvielas, īpašo būtību, būtu jāparedz līdzekļi papildus tiem, kas parasti ir pieejami uzraudzības iestādēm, lai veicinātu efektīvu šo produktu uzraudzību.
- (22) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķi, proti, nodrošināt efektīvu iekšējā tirgus funkcionēšanu attiecībā uz vitamīnu un minerālvielu, un dažu citu vielu pievienošanu pārtikas produktiem, nodrošinot augstu patērētāju aizsardzības līmeni, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs un to, ka šo mērķi var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā regulā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi šā mērķa sasniegšanai.

⁽¹⁾ OV L 109, 6.5.2000., 29. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2003/89/EK (OV L 308, 25.11.2003., 15. lpp.).

⁽²⁾ Sk. šā Oficiālā Vēstneša 9 lpp.

⁽³⁾ OV L 276, 6.10.1990., 40. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Direktīvu 2003/120/EK (OV L 333, 20.12.2003., 51. lpp.).

(23) Šīs regulas īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību ⁽¹⁾,

2. pants

Definīcijas

Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

- (1) "Iestāde" ir Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestāde, kā noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 178/2002 (2002. gada 28. janvāris), ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu ⁽²⁾;
- (2) "cita viela" ir viela, kas nav vitamīns vai minerāls un kam ir uzturvērtība vai fizioloģiska ietekme.

IR PIEŅĒMUŠI ŠO REGULU.

I NODAĻA

PRIEKŠMETS, DARBĪBAS JOMA UN DEFINĪCIJAS

1. pants

Priekšmets un darbības joma

1. Šī regula saskaņo noteikumus, kas noteikti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos attiecībā uz vitamīnu, minerālvielu un dažu citu vielu pievienošanu pārtikas produktiem, ar mērķi nodrošināt efektīvu iekšējā tirgus darbību, vienlaikus nodrošinot augstu patērētāju aizsardzības līmeni.

2. Šīs regulas noteikumus par vitamīniem un minerālvielām nepiemēro uztura bagātinātājiem, uz kuriem attiecas Direktīva 2002/46/EK.

3. Šo regulu piemēro, neskarot īpašus noteikumus, kas noteikti Kopienas tiesību aktos attiecībā:

- a) uz īpašam uzturam paredzētiem pārtikas produktiem un, ja nepastāv īpaši noteikumi, prasības attiecībā uz šādu produktu sastāvu, ko nepieciešams norādīt saskaņā ar to personu īpašajām uzturvielu prasībām, kam tie paredzēti;
- b) uz jauniem pārtikas produktiem un jaunām pārtikas produktu sastāvdaļām;
- c) uz ģenētiski modificētu pārtiku;
- d) uz pārtikas piedevām un aromatizētājiem;
- e) uz vīndarības praksi un procesiem.

⁽¹⁾ OVL 184, 17.7.1999., 23. lpp.

II NODAĻA

VITAMĪNU UN MINERĀLVIELU PIEVIENOŠANA

3. pants

Prasības attiecībā uz vitamīnu un minerālvielu pievienošanu

1. Atbilstīgi šīs regulas noteikumiem pārtikas produktiem drīkst pievienot tikai vitamīnus un/vai minerālvielas, kas ir I pielikuma sarakstā un II pielikumā uzskaitītos veidos.

2. Vitamīnus un minerālvielas cilvēka ķermenim bioloģiski pieejamā veidā var pievienot pārtikai neatkarīgi no tā, vai tie parasti ietilpst pārtikā, jo īpaši ņemot vērā:

- a) viena vai vairāku vitamīnu un/vai minerālvielu nepietiekamību iedzīvotājiem vai īpašām iedzīvotāju grupām, ko apliecina klīniski vai subklīniski pierādījumi par nepietiekamību, vai uz ko norāda uzņemto uzturvielu devu aprēķinātie zemie rādītāji, vai
- b) iespēju uzlabot iedzīvotāju vai īpašu iedzīvotāju grupu uzturvielu uzņemšanas apstākļus un/vai izlīdzināt uzņemto vitamīnu un minerālvielu devu iespējamo nepietiekamību ēšanas paradumu izmaiņu dēļ, vai
- c) vispārpieņemamu zinātnes atziņu attīstību par vitamīnu un minerālvielu nozīmi pārtikā un izrietošo ietekmi uz veselību.

3. Šā panta 1. punktā minēto sarakstu izmaiņas pieņem saskaņā ar 14. panta 2. punktā minēto kārtību, ņemot vērā iestādes atzinumu.

Pirms šo grozījumu izdarīšanas Komisija apspriežas ar ieinteresētajām pusēm, jo īpaši ar uzņēmējiem, kas iesaistīti pārtikas aprītē, un patērētāju grupām.

⁽²⁾ OVL 31, 1.2.2002., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 575/2006 (OVL 100, 8.4.2006., 3. lpp.).

4. pants

Ierobežojumi attiecībā uz vitamīnu un minerālvielu pievienošanu

Vitamīnus un minerālvielas nedrīkst pievienot:

- a) neapstrādātiem produktiem, tostarp, bet ne tikai, augļiem, dārzeņiem, gaļai, mājputnu gaļai un zivīm;
- b) dzērieniem, kas satur vairāk nekā 1,2 % spirta pēc tilpuma, izņemot un atkāpjoties no 3. panta 2. punkta, produktiem:
 - i) kas minēti 44. panta 6. un 13. punktā Padomes Regulā (EK) Nr. 1493/1999 (1999. gada 17. maijs) par vīna tirgus kopīgo organizāciju (¹); un
 - ii) kas bija pieejami tirdzniecībā pirms šīs regulas pieņemšanas; un
 - iii) par kuriem dalībvalsts ir paziņojusi Komisijai saskaņā ar 11. pantu,

un ar noteikumu, ka nav uzturvērtības norādes vai norādes attiecībā uz veselību.

Papildu pārtikas produktus vai tādu pārtikas produktu kategorijas, kurām nedrīkst pievienot konkrētus vitamīnus vai minerālvielas, var noteikt saskaņā ar 14. panta 2. punktā minēto kārtību, ievērojot zinātniskus pierādījumus un ņemot vērā to uzturvērtību.

5. pants

Tīrības kritēriji

1. Vielu tīrības kritērijus vitamīniem un minerālvielām, kas uzskaitīti II pielikumā, nosaka saskaņā ar 14. panta 2. punktā minēto kārtību, izņemot gadījumu, kad tos piemēro saskaņā ar šā panta 2. punktu.
2. Piemēro vitamīnu un minerālvielu tīrības kritērijus, kas uzskaitīti II pielikumā un noteikti Kopienas tiesību akto attiecībā uz izmantošanu pārtikas produktu ražošanā citiem mērķiem nekā paredz šī regula.
3. Attiecībā uz II pielikumā uzskaitītajām vitamīniem un minerālvielām, kuriem tīrības kritēriji nav noteikti Kopienas tiesību aktos un līdz šādu noteikumu pieņemšanai, ir spēkā starptautisko iestāžu ieteiktie vispārpieņemtie tīrības kritēriji, kā

(¹) OV L 179, 14.7.1999., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 2165/2005 (OV L 345, 28.12.2005., 1. lpp.).

arī var piemērot tos dalībvalsts noteikumus, kuri nosaka stingrākus tīrības kritērijus.

6. pants

Nosacījumi attiecībā uz vitamīnu un minerālvielu pievienošanu

1. Ja pārtikai pievieno vitamīnu vai minerālvielu, vitamīna vai minerālvielas kopējais daudzums pārtikas produktā pārdošanas brīdī neatkarīgi no paredzētā mērķa nedrīkst pārsniegt daudzumu, kas noteikts saskaņā ar 14. panta 2. punktā minēto procedūru. Šim nolūkam Komisija var iesniegt priekšlikumus maksimālā daudzuma noteikšanai līdz 2009. gada 19. janvāris. Attiecībā uz koncentrētiem un dehidrētiem produktiem spēkā ir tie maksimālie daudzumi, kas pieļaujami patēriņam paredzētā pārtikas produktā saskaņā ar ražotāja norādījumiem.

2. Noteikumus, kas ierobežo vai aizliedz īpašu vitamīnu vai minerālvielu pievienošanu pārtikas produktiem vai pārtikas produktu kategorijām, pieņem 14. panta 2. punktā noteiktajā kārtībā.

3. Nosakot 1. punktā minēto maksimālo daudzumu un 2. punktā minētos noteikumus, ņem vērā:

- a) vitamīnu un minerālvielu maksimālo nekaitīguma daudzumu, pamatojoties uz zinātnisku riska novērtējumu, kas balstīts uz vispārpieņemtiem zinātniskiem datiem, ņemot vērā dažādām patērētāju grupām atbilstīgu jutīguma pakāpi;
- b) vitamīnu un minerālvielu daudzumu, ko uzturā uzņem no citiem pārtikas avotiem.

4. Nosakot 1. punktā minētos maksimālos pieļaujamos daudzumus un 2. punktā minētos nosacījumus, ņem vērā arī iedzīvotājiem ieteicamās vitamīnu un minerālvielu standartdevas.

5. Nosakot tos 1. punktā minētos vitamīnu un minerālvielu maksimālos pieļaujamos daudzumus un 2. punktā minētos nosacījumus, kuru iedzīvotājiem ieteicamās standartdevas tuvojas maksimālajam nekaitīguma daudzumam, vajadzības gadījumā ņem vērā:

- a) atsevišķu produktu nozīmi iedzīvotāju ikdienas uzturā vai iedzīvotāju apakšgrupu uzturā;
- b) produkta uzturvērtības raksturojumu, kā paredzēts Regulā (EK) Nr. 1924/2006.

6. Vitamīna vai minerālvielas pievienošana pārtikas produktiem veic tā, lai šis vitamīns vai minerālviela pārtikas produktā ir vismaz pietiekamā daudzumā, ja tāds noteikts saskaņā ar pielikumu Direktīvai 90/496/EEK. Īpašiem pārtikas produktiem vai pārtikas produktu kategorijām minimālos daudzumus, tostarp jebkurus daudzumus, kas ir mazāki par iepriekš minēto pietiekamo daudzumu, nosaka saskaņā ar 14. panta 2. punktā minēto kārtību.

6. Šā panta piemērošanas noteikumus var precizēt 14. panta 2. punktā minētajā kārtībā.

III NODAĻA

DAŽU CITU VIELU PIEVIENOŠANA

7. pants

Marķēšana, noformējums un reklāma

1. To pārtikas produktu marķējumā, noformējumā un reklāmā, kam ir pievienoti vitamīni un minerālvielas, nedrīkst būt nekādas tiešas vai netiešas norādes par to, ka līdzsvarots un daudzveidīgs uzturs nenodrošina nepieciešamo uzturvielu daudzumu. Vajadzības gadījumā attiecībā uz konkrētu uzturvielu var pieņemt atkāpi saskaņā ar 14. panta 2. punktā noteikto kārtību.

2. To pārtikas produktu marķējums, noformējums un reklāma, kam ir pievienoti vitamīni un minerālvielas, nedrīkst maldināt vai krāpt patērētājus attiecībā uz pārtikas produkta īpašo uzturvērtību, ko pārtikas produkts iegūst, pievienojot tam attiecīgo uzturvielu.

3. Uzturvērtības marķējums ir obligāts tiem pārtikas produktiem, kuriem pievienoti vitamīni un minerālvielas un uz kuriem attiecas šī regula. Marķējumā norāda Direktīvas 90/496/EEK 4. panta 1. punkta 2. grupā uzskaitītos datus, kā arī pārtikas produktiem pievienoto vitamīnu un minerālvielu kopējo daudzumu.

4. To pārtikas produktu marķējumā, kam ir pievienoti vitamīni vai minerālvielas, var būt norāde par šo piedevu, saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1924/2006.

5. Šo pantu piemēro, neskarot citus noteikumus pārtikas aprites tiesību aktos, kurus piemēro īpašām pārtikas kategorijām.

8. pants

Aizliegtās vielas, ierobežotās vielas un vielas, kuras pārbauda Kopienas iestādes

1. Šajā pantā paredzētā kārtība jāievēro, ja vielu, kas nav vitamīni vai minerāli, vai arī sastāvdaļu, kuras sastāvā ir viela, kas nav vitamīni vai minerālvielas, pievieno pārtikas produktiem vai to izmanto pārtikas produktu ražošanā tādā veidā, ka rezultātā patēriņa daudzums ievērojami pārsniegtu patēriņu, kuru uzņemtu normālos apstākļos ar līdzsvarotu un daudzveidīgu uzturu un/vai kas citādi radītu iespējamās briesmas patērētājiem.

2. Komisija pēc savas iniciatīvas vai, pamatojoties uz dalībvalstu sniegto informāciju, var pieņemt lēmumu, katrā gadījumā ievērojot iestādes veikto pieejamās informācijas novērtējumu un saskaņā ar 14. panta 2. punktā minēto kārtību, vajadzības gadījumā iekļaujot vielu vai sastāvdaļu III pielikumā. Jo īpaši:

a) ja ir konstatēts kaitējums veselībai, vielu un/vai sastāvdaļu, kuras sastāvā ir šī viela:

ii) iekļauj III pielikuma A daļā un aizliedz to pievienot pārtikas produktiem, vai izmantot to pārtikas produktu ražošanā; vai

ii) iekļauj to III pielikuma B daļā, un šo vielu drīkst pievienot pārtikas produktiem vai izmantot pārtikas produktu ražošanā, tikai ievērojot šeit minētos nosacījumus;

b) ja ir konstatēts, ka iespējams kaitējums veselībai, bet zinātniski tas arvien vēl nav noteikts, šo vielu iekļauj III pielikuma C daļā.

3. Kopienas noteikumus, ko piemēro īpašiem pārtikas produktiem, papildus šīs regulas noteikumiem var paredzēt dažu vielu izmantošanas ierobežošanu vai aizliegšanu.

4. Uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas aprīvē, vai jebkuras citas ieinteresētās personas var jebkurā laikā iesniegt iestādei zinātniskus datus, kas pierāda III pielikuma C daļā iekļautās vielas nekaitīgumu, pielietojot to kāda pārtikas produkta vai pārtikas produktu kategorijas ražošanā, un izskaidro šīs pielietošanas mērķi. Iestāde nekavējoties informē dalībvalstis un Komisiju par šādu iesniegtu informāciju un dara tām pieejamus attiecīgos dokumentus.

5. Četrus gadus laikā no dienas, kad viela ir iekļauta III pielikuma C daļā, 14. panta 2. punktā minētajā kārtībā un ņemot vērā iestādes atzinumu par jebkuriem datiem, kas atbilstīgi šā panta 4. punktam ir iesniegti novērtēšanai, pieņem lēmumu atļaut III pielikuma C daļā iekļautās vielas plašu izmantošanu vai arī, vajadzības gadījumā, iekļaut vielu III pielikuma A vai B daļā.

6. Komisija 14. panta 2. punktā minētajā kārtībā nosaka šā panta īstenošanas noteikumus, tostarp noteikumus saistībā ar iesniegtu informāciju, kas minēta šā panta 4. punktā.

IV NODAĻA

VISPĀRĪGIE UN NOBEIGUMA NOTEIKUMI

9. pants

Kopienas reģistrs

1. Komisija izveido un uztur Kopienas reģistru par vitamīnu, minerālvielu un dažu citu vielu pievienošanu pārtikas produktiem, turpmāk — "reģistrs".
2. Reģistrā iekļauj:
 - a) I pielikumā uzskaitītos vitamīnus un minerālvielas, ko drīkst pievienot pārtikas produktiem;
 - b) II pielikumā uzskaitītos vitamīnu preparātus un minerālvielas, ko drīkst pievienot pārtikas produktiem;
 - c) vitamīnu un minerālvielu maksimālos un minimālos daudzumus, ko drīkst pievienot pārtikas produktiem, kā arī jebkādas ar to saistītas nosacījumus saskaņā ar 6. pantu;
 - d) informāciju par valsts noteikumiem par vitamīnu un minerālvielu obligātu pievienošanu, kā minēts 11. pantā;
 - e) jebkādas ierobežojumus attiecībā uz vitamīnu un minerālvielu pievienošanu, kā noteikts 4. pantā;

- f) vielas, par kurām iesniegta dokumentācija, kā minēts 17. panta 1. punkta b) apakšpunktā;
 - g) informāciju par III pielikumā minētajām vielām un pamatojumu to iekļaušanai šajā pielikumā;
 - h) informācija par vielām, kas ir uzskaitītas III pielikuma C daļā, kuru izmantošana pamatā ir atļauta, kā norādīts 8. panta 5. punktā.
3. Reģistru dara pieejamu sabiedrībai.

10. pants

Brīva preču aprīve

Neskarot Līgumu un jo īpaši tā 28. un 30. pantu, dalībvalstis, piemērojot nesaskaņotus dalībvalstu noteikumus par vitamīnu un minerālvielu pievienošanu pārtikas produktiem, nedrīkst ierobežot vai aizliegt tādu pārtikas produktu tirdzniecību, kas atbilst šīs regulas un tās īstenošanai pieņemto Kopienas noteikumu prasībām.

11. pants

Dalībvalstu tiesību akti

1. Līdz 2007. gada 19. jūlijam dalībvalstis informē Komisiju par spēkā esošajiem valsts tiesību aktiem par vitamīnu un minerālvielu obligātu pievienošanu, kā arī par produktiem, uz kuriem attiecas 4. panta b) punktā paredzētais izņēmums.
2. Ja, nepastāvot Kopienas noteikumiem, dalībvalsts uzskata par vajadzīgu pieņemt jaunus tiesību aktus:
 - a) par vitamīnu un minerālvielu obligātu pievienošanu konkrētiem pārtikas produktiem vai pārtikas produktu kategorijām; vai
 - b) par dažu citu vielu ierobežojumu vai aizliegumu izmantot tās konkrētu pārtikas produktu ražošanā,
 tā paziņo par to Komisijai 12. pantā noteiktajā kārtībā.

12. pants

Paziņošanas kārtība

1. Ja dalībvalsts uzskata par vajadzīgu pieņemt jaunu tiesību aktu, tā informē Komisiju un pārējās dalībvalstis par plānotajiem pasākumiem un sniedz šo pasākumu pamatojumu.
2. Komisija apspriežas ar komiteju, kas minēta 14. panta 1. punktā, ja Komisija šādu apspriešanos uzskata par lietderīgu vai ja to pieprasa kāda dalībvalsts, un sniedz atzinumu par plānotajiem pasākumiem.

3. Attiecīgā dalībvalsts plānotos pasākumus var veikt tikai sešus mēnešus pēc 1. punktā minētās paziņošanas un ar noteikumu, ka Komisijas atzinums nav negatīvs.

Ja Komisijas atzinums ir negatīvs, tā 14. panta 2. punktā minētajā kārtībā un pirms šā punkta pirmajā daļā noteiktā termiņa beigām nosaka, vai plānotos pasākumus drīkst īstenot. Komisija var pieprasīt konkrētus plānoto pasākumu grozījumus.

13. pants

Aizsardzības pasākumi

1. Ja kādai dalībvalstij ir nopietni iemesli uzskatīt, ka kāds produkts apdraud cilvēka veselību, lai arī tas atbilst šīs regulas noteikumiem, šī dalībvalsts uz laiku var apturēt vai aizliegt attiecīgo noteikumu piemērošanu savas valsts teritorijā.

Dalībvalsts nekavējoties par to paziņo pārējām dalībvalstīm un Komisijai un sniedz šā lēmuma pamatojumu.

2. Saskaņā ar 14. panta 2. punktā noteikto kārtību vajadzības gadījumā pēc iestādes atzinuma saņemšanas pieņem lēmumu.

Komisija šo procedūru var ierosināt pēc savas iniciatīvas.

3. Dalībvalsts, kas minēta 1. punktā, var saglabāt ierobežojumus vai aizliegumu, līdz tai paziņo 2. punktā minēto lēmumu.

14. pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz Pastāvīgā pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komiteja, kas izveidota ar Regulas (EK) Nr. 178/2002 58. panta 1. punktu, turpmāk — "Komiteja".

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

Lēmuma 1999/468/EK 5. panta 6. punktā paredzētais termiņš ir trīs mēneši.

3. Komiteja pieņem savu reglamentu.

15. pants

Uzraudzība

Lai veicinātu to pārtikas produktu efektīvu uzraudzību, kam ir pievienoti vitamīni un minerālvielas, kā arī tādu pārtikas produktu efektīvu uzraudzību, kuru sastāvā ir III pielikuma B un C daļā minētās vielas, dalībvalstis var pieprasīt, lai uzņēmējs, kas iesaistīts pārtikas aprītē, vai persona, kas šādus pārtikas produktus laiž tirgū attiecīgās dalībvalsts teritorijā, paziņo kompetentajai iestādei par šādu laišanu tirgū, pārsūtot tai produkta marķējuma paraugu. Šādos gadījumos var pieprasīt arī informāciju par šādu produktu izņemšanu no tirgus.

16. pants

Novērtējums

Komisija līdz 2013. gada 1. jūlijam iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu par šīs regulas piemērošanas sekām, jo īpaši attiecībā uz tādu pārtikas produktu tirgus attīstību, kam pievienoti vitamīni un minerālvielas, šādu produktu patēriņu, iedzīvotāju uzņemtajām uzturvielu devām un ēšanas paradumu izmaiņām, dažu citu vielu pievienošanu, papildus iesniedzot visa veida priekšlikumus šīs regulas grozījumiem, ko Komisija uzskata par vajadzīgiem. Šajā sakarā dalībvalstis iesniedz Komisijai attiecīgo nepieciešamo informāciju līdz 2012. gada 1. jūlijam. Šā panta piemērošanas noteikumus precizē 14. panta 2. punktā minētajā kārtībā.

17. pants

Pārejas pasākumi

1. Atkāpjoties no 3. panta 1. punkta un līdz 2014. gada 19. janvārim dalībvalstis savā teritorijā var atļaut tādu vitamīnu un minerālvielu izmantošanu, kuri nav minēti I pielikumā vai kurus neizmanto II pielikumā minētajos veidos, ar noteikumu, ka:

a) attiecīgo vielu izmanto pievienošanā pārtikai, ko realizē 2007. gada 19. janvāris Kopienā, un

b) pamatojoties uz dokumentiem, kuri atļauj attiecīgās vielas izmantošanu un kurus dalībvalsts iesniedz Komisijai ne vēlāk kā 2010. gada 19. janvāris, iestāde nav izteikusi noraidošu atzinumu par šīs vielas izmantošanu vai arī tās izmantošanu konkrētā veidā pārtikas ražošanā.

2. Līdz 2014. gada 19. janvāris, ievērojot Līguma noteikumus, var turpināt piemērot pašreizējos valsts ierobežojumus vai aizliegumus attiecībā uz tādu pārtikas produktu tirdzniecību, kuros ir ietverti vitamīni un minerālvielas, kas nav ietverti sarakstā I pielikumā, vai tādā veidā, kas nav minēts II pielikumā.

3. Dalībvalstis, ievērojot Līguma noteikumus, turpina piemērot pašreizējos valsts noteikumus attiecībā uz to vitamīnu un minerālvielu maksimālo un minimālo daudzumu, kuras uzskaitītas I pielikumā, kuras pievieno pārtikas produktiem, un attiecībā uz nosacījumiem, kas piemērojami šim pievienotajām

vielām līdz attiecīgu Kopienas pasākumu pieņemšanai saskaņā ar 6. pantu vai saskaņā ar citiem īpašiem Kopienas noteikumiem.

18. pants

Spēkā stāšanās

Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

To piemēro no 2007. gada 1. jūlijs.

Pārtikas produktus, kas ir laisti tirgū vai marķēti pirms 2007. gada 1. jūlijs un kuri neatbilst šai regulai, drīkst tirgot līdz to derīguma termiņa beigām, bet ne ilgāk kā līdz 2009. gada 31. decembris.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Briselē, 2006. gada 20. decembris

Eiropas Parlamenta vārdā —
priekšsēdētājs
J. BORRELL FONTELLES

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs
J. KORKEAOJA

I PIELIKUMS

Vitamīni un minerālvielas, ko drīkst pievienot pārtikas produktiem**1. Vitamīni**

A vitamīns
D vitamīns
E vitamīns
K vitamīns
B 1 vitamīns
B 2 vitamīns
Niacīns
Pantotēnskābe
B 6 vitamīns
Folijskābe
B 12 vitamīns
Biotīns
C vitamīns

2. Minerālvielas

Kalcijs
Magnijs
Dzelzs
Varš
Jods
Cinks
Mangāns
Nātrijs
Kālijs
Selēns
Hroms
Molibdēns
Fluorīds
Hlorīds
Fosfors

II PIELIKUMS

Vitamīnu preparāti un minerālvielas, ko drīkst pievienot pārtikas produktiem

1. Vitamīnu preparāti

A VITAMĪNS

retinols

retinilacetāts

retinilpalmitāts

beta-karotīns

D VITAMĪNS

holekalciferols

ergokalciferols

E VITAMĪNS

D-alfa-tokoferols

DL-alfa-tokoferols

D-alfa-tokoferilacetāts

DL-alfa-tokoferilacetāts

skābais D-alfa-tokoferilsukcināts

K VITAMĪNS

filohinons (fitomenadijons)

B 1 VITAMĪNS

tiamīna hidrohlorīds

tiamīna mononitrāts

B 2 VITAMĪNS

riboflavīns

nātrija riboflavīn-5'-fosfāts

NIACĪNS

nikotīnskābe

nikotīnamīds

PANTOTĒNSKĀBE

kalcija D-pantotenāts

nātrija D-pantotenāts

dekspantenols

B 6 VITAMĪNS

piridoksīna hidrohlorīds

piridoksīn-5'-fosfāts

piridoksīna dipalmitāts

FOLIJSKĀBE

Pteroilmoglutamīnskābe

B 12 VITAMĪNS

ciānokobalamīns

hidroksokobalamīns

BIOTĪNS

D-biotīns

C VITAMĪNS

L-askorbīnskābe

nātrija L-askorbāts

kalcija L-askorbāts

kālija L-askorbāts

L-askorbil-6-palmitāts

2. Minerālvielas

kalcija karbonāts

kalcija hlorīds

citronskābes kalcija sāļi

kalcija glikonāts

kalcija glicerofosfāts

kalcija laktāts

ortofosforskābes kalcija sāļi

kalcija hidroksīds

kalcija oksīds

kalcija sulfāts,

magnija acetāts

magnija karbonāts

magnija hlorīds

citronskābes magnija sāļi

magnija glikonāts

magnija glicerofosfāts

ortofosforskābes magnija sāļi

magnija laktāts

magnija hidroksīds

magnija oksīds

magnija sulfāts

dzelzs karbonāts

dzelzs citrāts

dzelzs amonija citrāts

dzelzs glikonāts

dzelzs fumarāts

dzelzs nātrija difosfāts

dzelzs laktāts	mangāna sulfāts
dzelzs sulfāts	nātrija bikarbonāts
dzelzs difosfāts (dzelzs pirofosfāts)	nātrija karbonāts
dzelzs saharāts	nātrija citrāts
elementārā dzelzs (karbonil- + elektrolītiski + reducēta ar ūdeņradi)	nātrija glikonāts
vara karbonāts	nātrija laktāts
vara citrāts	nātrija hidroksīds
vara glikonāts	ortofosforskābes nātrija sāļi
vara sulfāts	nātrija selenāts
vara-lizīna komplekss	nātrija hidrogēnselenīts
nātrija jodīds	nātrija selenīts
nātrija jodāts	nātrija fluorīds
kālija jodīds	kālija fluorīds
kālija jodāts	kālija bikarbonāts
cinka acetāts	kālija karbonāts
cinka hlorīds	kālija hlorīds
cinka citrāts	kālija citrāts
cinka glikonāts	kālija glikonāts
cinka laktāts	kālija glicerofosfāts
cinka oksīds	kālija laktāts
cinka karbonāts	kālija hidroksīds
cinka sulfāts	ortofosforskābes kālija sāļi
mangāna karbonāts	hroma (III) hlorīds un tā heksahidrāts
mangāna hlorīds	hroma (III) sulfāts un tā heksahidrāts
mangāna citrāts	amonija molibdāts (molibdēns (VI))
mangāna glikonāts	nātrija molibdāts (molibdēns (VI))
mangāna glicerofosfāts	

III PIELIKUMS

Vielas, kuru lietošana pārtikas produktos ir aizliegta, ierobežota vai uz kuras pārbauda Kopienas iestādes

A daļa — Aizliegtās vielas

B daļa — Vielas, kuru lietošana ir ierobežota

C daļa — Vielas, kuras pārbauda Kopienas iestādes

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES LĒMUMU Nr. 1926/2006/EK

2006. gada 18. decembris

ar ko izveido Kopienas rīcības programmu patērētāju tiesību aizsardzības politikas jomā (no 2007. gada līdz 2013. gadam)

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 153. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Kopiena var veicināt pilsoņu veselības, drošības, saimniecisko un tiesisko interešu aizsardzību, īstenojot darbības patērētāju tiesību aizsardzības jomā.
- (2) Tādēļ ir lietderīgi izveidot Kopienas rīcības programmu patērētāju tiesību aizsardzības politikas jomā, aizstājot Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmumu Nr. 20/2004/EK (2003. gada 28. decembris), ar ko izveido vispārēju sistēmu Kopienas rīcības finansēšanai, atbalstot patērētāju aizsardzības politiku no 2004. līdz 2007. gadam ⁽⁴⁾. Minētais lēmums tādēļ būtu jāatceļ.
- (3) Saskaņā ar Līguma 153. pantu patērētāju interešu integrācijai visās Kopienas politikas jomās un šajā programmā paredzētiem patērētāju tiesību aizsardzības politikas mērķiem būtu jāpiešķir īpaša prioritāte. Saskaņošana ar citām Kopienas politikas jomām un

programmām ir būtiski svarīgs aspekts, nodrošinot to, ka patērētāju intereses tiek ņemtas vērā citās politikas jomās. Lai veicinātu sinerģijas un novērstu darba dublēšanu, būtu jāparedz finansiāls atbalsts no citiem Kopienas fondiem un programmām, lai integrētu patērētāju intereses attiecīgajās jomās.

- (4) Ar šo lēmumu visam programmas laikam paredz finansējumu, kas budžeta lēmējinstīcijai ir galvenā atsauce ikgadējās budžeta procedūras laikā, kā paredzēts 37. punktā Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas Iestāžu nolīgumā (2006. gada 17. maijs) par budžeta disciplīnu un pareizu finanšu pārvaldību ⁽⁵⁾.

- (5) Visas Eiropas interesēs ir tas, lai Kopienas līmenī tiktu risināti jautājumi par pakalpojumu un nepārtikas preču veselīgumu un drošumu un pilsoņu saimnieciskām un tiesiskajām interesēm, kā arī, lai tiktu pārstāvētas patērētāju intereses, izstrādājot preču un pakalpojumu standartus. Ņemot vērā īpašās attiecīgo organizāciju būtību, uz atjaunotu Kopienas atbalstu šādu organizāciju darbībai nevajadzētu attiecināt Kopienas atbalsta pakāpeniskas samazināšanas principu.

- (6) Ir lietderīgi nodrošināt pāreju no programmas, kuru aizstāj, uz šo programmu, jo īpaši attiecībā uz daudzgadu pasākumu turpinājumu un izvērtējumu attiecībā uz iepriekšējās programmās gūtajiem panākumiem un jomām, kam jāpievērš lielāka uzmanība. No 2014. gada 1. janvāra vajadzības gadījumā ar tehnisku un administratīvu palīdzību būtu jānodrošina tādu darbību pārvaldība, kas līdz 2013. gada beigām vēl nebūs pabeigtas,

- (7) Šā lēmuma īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ OVC 88, 11.4.2006., 1. lpp.

⁽²⁾ OVC 192, 16.8.2006., 8. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2006. gada 23. marta Atzinums (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēts), Padomes 2006. gada 14. novembra Kopējā nostāja (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta) un Eiropas Parlamenta 2006. gada 12. decembra Nostāja.

⁽⁴⁾ OV L 5, 9.1.2004., 1. lpp. Lēmumā grozījumi izdarīti ar Lēmumu Nr. 786/2004/EK (OV L 138, 30.4.2004., 7. lpp.).

⁽⁵⁾ OVC 139, 14.6.2006., 1. lpp.

⁽⁶⁾ OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp. Lēmumā grozījumi izdarīti ar Lēmumu Nr. 2006/512/EK (OV L 200, 22.7.2006., 11. lpp.).

- (8) Īstenojot programmu, būtu jāņem vērā, ka iekšējais tirgus nevarēs pareizi darboties, ja patērētāju tiesības dažās dalībvalstīs nebūs aizsargātas tik labi kā citās dalībvalstīs. Tāpēc programmā īpaša uzmanība būtu jāpievērš patērētāju tiesību aizsardzībai un patērētāju informēšanai tajās dalībvalstīs, kas 2004. gada 1. maijā vai pēc minētās dienas ir pievienojušās Eiropas Savienībai, lai visām dalībvalstīm nodrošinātu vienlīdzīgus apstākļus.
- (9) Līgumā par Eiropas Ekonomikas zonu (turpmāk — “EEZ līgums”) paredzēta sadarbība patērētāju tiesību aizsardzības jomā starp Eiropas Kopienas un tās dalībvalstīm, no vienas puses, un Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas valstīm, kas piedalās Eiropas Ekonomikas zonā (turpmāk — “EBTA/EEZ valstis”), no otras puses. Būtu jāparedz, ka programmā var piedalīties arī citas valstis, jo īpaši Eiropas Savienības kaimiņvalstis, tādas valstis, kas ir iesniegušas pieteikumus, lai kļūtu par Kopienas dalībvalstīm, tādas valstis, kas ir kandidātvalstis, vai tādas valstis, kas pievienojas Eiropas Savienībai.
- (10) Īstenojot programmu, būtu jāveicina sadarbība ar trešām valstīm, kas programmā nepiedalās, ņemot vērā visus attiecīgos šo valstu un Kopienas nolīgumus.
- (11) Saskaņā ar programmu veikto pasākumu vērtība un ietekme regulāri jāpārbauda un jāizvērtē, iesaistot arī neatkarīgus pieaicinātus vērtētājus. Lai izvērtētu patērētāju tiesību aizsardzības politiku, būtu jāformulē kvantitatīvi mērķi un jāizstrādā pamatoti rādītāji.
- (12) Ņemot vērā to, ka piedāvātās rīcības mērķus patērētāju tiesību aizsardzības jomā nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs attiecīgo jautājumu starptautiskā rakstura dēļ, un to, ka šos mērķus var labāk sasniegt Kopienas līmenī, jo, aizsargājot pilsoņu veselības, drošības, saimnieciskās un tiesiskās intereses, Kopienas rīcība var būt daudz efektīvāka un iedarbīgāka, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā lēmumā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi šo mērķu sasniegšanai.

IR PIENĒMUŠI ŠO LĒMUMU.

1. pants

Programmas izveide

Ar šo izveido Kopienas rīcības programmu patērētāju tiesību aizsardzības politikas jomā, turpmāk — “programmu”, laikposmam no 2006. gada 31. decembris līdz 2013. gada 31. decembrim.

2. pants

Mērķis un uzdevumi

1. Programmas mērķis ir papildināt, atbalstīt un pārraudzīt dalībvalstu politiku un veicināt patērētāju veselības, drošuma, saimniecisko un tiesisko interešu aizsardzību, kā arī veicināt šo personu tiesības uz informāciju un izglītību un tiesības organizēties, lai aizstāvētu savas intereses.

2. Šā panta 1. punktā minēto mērķi tiecas panākt, veicot šādus uzdevumus:

- a) nodrošinot augstu patērētāju aizsardzības līmeni, jo īpaši — uzlabojot pierādījumu bāzi, konsultāciju iespējas un patērētāju interešu pārstāvību;
- b) nodrošinot efektīvu patērētāju tiesību aizsardzības noteikumu piemērošanu, jo īpaši, īstenojot sadarbību informācijas, izglītības un kompensācijas jomā.

Šos mērķus panāk, veicot dažādas I pielikumā ietvertajā sarakstā uzskaitītās darbības un izmantojot dažādus turpat uzskaitītos instrumentus saskaņā ar 7. panta 2. punkta a) apakšpunktā minētajā gadskārtējā darba plānā paredzētajām prioritātēm.

3. pants

Finansējums

1. Programmas īstenošanai paredzētais finansējums laikposmam no 2006. gada 31. decembris līdz 2013. gada 31. decembrim ir EUR 156 800 000.

2. Gada apropriācijas piešķir budžeta lēmējinstāncijai atbilstīgi finanšu shēmai.

4. pants

Finansiālais atbalsts

1. Kopienas finansiālais atbalsts nepārsniedz šādus apjomus:

- a) 50 % no tādu darbību izmaksām, ko kopīgi finansē Kopiena un viena vai vairākas dalībvalstis, vai arī Kopiena un trešo valstu kompetentās iestādes, kas piedalās programmā saskaņā ar 8. pantu; īpaši svarīgu darbību gadījumos Kopienas līdzfinansējums izmaksām nepārsniedz 70 %;

- b) 85 % no tādu darbību izmaksām, kas paredzētas, lai izstrādātu integrētas Eiropas maģistra studiju programmas patērētāju aizsardzības jautājumos;
- c) 50 % Eiropas patērētāju organizāciju darbības izdevumiem;
- d) 95 % tādu Eiropas patērētāju organizāciju darbības izdevumiem, kas pārstāv patērētāju intereses Kopienas līmenī, izstrādājot preču un pakalpojumu standartus.

2. Kopienas finansiālais atbalsts var būt šādās formās:

- a) stipendijas skolotāju un studentu individuālajai mobilitātei saistībā ar integrētajām Eiropas maģistra studiju programmām par patērētāju aizsardzības jautājumiem. Šo piešķirumu pārvaldību var uzticēt mūžizglītības programmas Erasmus aģentūrām attiecīgās valstīs;
- b) ceļa izdevumu un uzturēšanās pabalsti to ierēdņu apmaiņas programmām, kas atbild par tiesību īstenošanu.

3. Kritērijus, lai novērtētu, vai darbības ir īpaši svarīgas 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē, nosaka gadskārtējā darba plānā. Īpaši svarīgas darbības atbalsta to dalībvalstu patērētājus, kas ir pievienojušās Eiropas Savienībai 2004. gada 1. maijā vai pēc minētās dienas.

4. Uz 1. punkta c) un d) apakšpunktā minētā finansiālā atbalsta atjaunošanu var neattiecināt pakāpeniskas ieguldījumu samazināšanas principu.

5. Šā panta 1. un 2. punkta vajadzībām Kopienas finansiālo atbalstu var piešķirt arī fiksētas likmes vai vienreizēja maksājuma formā, ja tas atbilst attiecīgo darbību būtībai, kā definēts gadskārtējā darba plānā. Fiksētas likmes vai vienreizēja maksājuma gadījumā nepiemēro 1. punktā paredzētās procentuālās robežvērtības, lai gan līdzfinansējums ir joprojām vajadzīgs.

5. pants

Šaņēmēji

Lēmuma 4. pantā minētie finansiāli ieguldījumu šaņēmēji ir definēti šā lēmuma II pielikumā.

6. pants

Administratīva un tehniska palīdzība

1. No programmai paredzētā finansējuma var segt arī izdevumus attiecībā uz sagatavošanas, pārraudzības, kontroles, revīzijas un novērtēšanas darbībām, kas vajadzīgas tieši programmas pārvaldībai un tās mērķu īstenošanai, jo īpaši attiecībā uz pētījumiem, sanāksmēm, informatīvām darbībām un publikācijām, kā

arī izdevumiem, kas saistīti ar informācijas tīkliem, kuri galvenokārt veic informācijas apmaiņu, kā arī visiem citiem izdevumiem par tehnisku un administratīvu palīdzību, kas Komisijai radušies programmas pārvaldības sakarā.

2. No programmai paredzētā finansējuma var segt arī tehniskas un administratīvas palīdzības izdevumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu pāreju no šīs programmas uz pasākumiem, kas pieņemti saskaņā ar Lēmumu Nr. 20/2004/EK. Lai segtu šos izdevumus, dodot iespēju pārvaldīt darbības, kas nav pabeigtas līdz 2013.gada 31. decembrim, apropriācijas vajadzības gadījumā var ierakstīt budžetā arī pēc 2013. gada.

7. pants

Īstenošana

1. Par programmas īstenošanu atbild Komisija.

Darbībās, ko veic nolūkā sasniegt 2. pantā izklāstītos mērķus, pilnībā izmanto atbilstīgas pieejamas īstenošanas metodes, tostarp jo īpaši tiešu vai netiešu īstenošanu, ko Komisija veic centralizēti.

2. Šā lēmuma 10. panta 2. punktā minēto procedūru piemēro, pieņemot:

a) gadskārtējo darba plānu programmas īstenošanai, kurā izklāsta:

- prioritātes un veicamās darbības, tostarp finanšu resursu sadali;
- atlases un piešķiršanas kritērijus un Kopienas līdzfinansējuma likmes noteikšanas kritērijus;
- fiksētas likmes un vienreizēja maksājuma izmantojumu; un
- plānoto grafiku attiecībā uz iepirkumu konkursiem, kopīgām darbībām un projektu konkursiem;

b) mehānismus 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā minēto darbību, tostarp atlases un piešķiršanas kritēriju, īstenošanai.

3. Komisija informē 10. pantā minēto komiteju par programmas īstenošanu.

8. pants

Trešo valstu dalība

Programmā var piedalīties:

- a) EBTA/EEZ valstis saskaņā ar EEZ līguma nosacījumiem;

b) trešās valstis, jo īpaši valstis, uz ko attiecas Eiropas kaimiņattiecību politika, valstis, kas ir iesniegušas pieteikumus, lai pievienotos Eiropas Savienībai, vai ir Eiropas Savienības kandidātvalstis vai valstis, kas pievienojas tai, un Rietumbalkānu valstis, kas ir iesaistītas stabilizācijas un asociācijas procesā saskaņā ar nosacījumiem, kas paredzēti attiecīgos divpusējos vai daudzpusējos nolīgumos, ar kuriem nosaka vispārējos principus šo valstu dalībai Kopienas programmās.

9. pants

Rezultātu pārraudzība, izvērtēšana un izplatīšana

1. Komisija, ņemot vērā savus uzdevumus, ciešā sadarbībā ar dalībvalstīm pārbauda programmas darbību īstenošanu. Tā ziņo 10. pantā minētajai komitejai un informē Padomi un Eiropas Parlamentu.

2. Dalībvalstis pēc Komisijas lūguma sniedz tai informāciju par programmas īstenošanu un ietekmi.

3. Trīs gadus pēc programmas sākuma un pēc tās beigām Komisija nodrošina tās izvērtēšanu. Komisija šīs izvērtēšanas rezultātus kopā ar piebildēm paziņo Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai.

Komisija dara atklātībā zināmus saskaņā ar šo lēmumu veikto darbību rezultātus.

10. pants

Komiteja

1. Komisijai palīdz komiteja.
2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 3. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.
3. Komiteja pieņem savu reglamentu.

11. pants

Atcelšana

Ar šo Lēmums (EK) Nr. 20/2004/EK tiek atcelts.

12. pants

Stāšanās spēkā

Šis lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

Brussels, 2006. gada 18. decembris.

Eiropas Parlamenta vārdā —
priekšsēdētājs
J. BORRELL FONTELLES

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs
J.-E. ENESTAM

I PIELIKUMS

LĒMUMA 2. PANTĀ MINĒTĀS DARBĪBAS UN INSTRUMENTI

I Uzdevums

Nodrošināt augstu patērētāju aizsardzības līmeni, īpaši uzlabojot datu bāzi, konsultāciju iespējas un patērētāju interešu pārstāvību.

1. darbība

Tādu datu un informācijas apkopošana, apmaiņa un analīze, kas ir nozīmīga attiecībā uz patērētāju tiesību aizsardzības politikas izveidi un patērētāju interešu integrāciju citās ES politikas jomās, tostarp:

1.1. tādu tirgus norišu pārraudzīšana un novērtēšana, kam ir ietekme uz patērētāju saimnieciskām un citām interesēm, arī pētījumus, cenu apsekojumus, pārskatus par pārmaiņām tirgu struktūrā, patērētāju un uzņēmēju attieksmes apsekojumus, un patērētāju sūdzību apkopošanu un analīzi, tādu datu apkopošanu un analīzi, kas saistīti ar tirdzniecību, kuru veic uzņēmumi pārrobežu patērētāju vajadzībām, un ar tirgiem, kuros iesaistīti šādi uzņēmumi un patērētāji;

1.2. datubāzu izveide un uzturēšana;

1.3. statistikas un citu attiecīgu pierādījumu vākšana un analīze, kuru statistikas aspektu izvērsīs, pēc vajadzības izmantojot Kopienas statistikas programmu.

2. darbība

Tādu datu un informācijas vākšana, apmaiņa un analīze un tādu novērtēšanas instrumentu izstrāde, kas rada zinātnisku pierādījumu bāzi par patēriņa preču un pakalpojumu drošumu, tostarp no precēm izdalījušos ķīmisko vielu iedarbību uz patērētājiem, apdraudējumiem un ievainojumiem saistībā ar konkrētām patēriņa precēm un pakalpojumiem, un brīdinājumu paziņojumu tehnisko analīzi.

3. darbība

Atbalsts zinātniskām konsultācijām un risku izvērtēšanai, tostarp uzdevumi neatkarīgām zinātniskām komitejām, kuras izveidotas saskaņā ar Komisijas Lēmumu 2004/210/EK (2004. gada 3. marts), ar ko izveido Zinātniskās komitejas patērētāju drošības, veselības aizsardzības un vides jomā ⁽¹⁾.

4. darbība

Tiesību aktu un citu reglamentācijas ierosmju sagatavošana un kopējas reglamentācijas un pašreglamentācijas ierosmju veicināšana, cita starpā:

4.1. juridiska un tehniska ekspertīze — tostarp pētījumi — par reglamentāciju un tā ietekmi;

4.2. juridiska un tehniska ekspertīze — tostarp pētījumi — par politikas izstrādi attiecībā uz preču un pakalpojumu drošumu un patērētāju saimnieciskām un juridiskām interesēm;

4.3. juridiska un tehniska ekspertīze — tostarp pētījumi — par preču drošuma standartu vajadzības izvērtējumu un standartizācijas pilnvaru izstrādāšanu attiecībā uz precēm un pakalpojumiem;

4.4. semināri, konferences, praktiskas nodarbības un sanāksmes, kur piedalās ieinteresētās personas un eksperti.

5. darbība

Finansiālie ieguldījumi Eiropas patērētāju organizāciju darbībā.

6. darbība

Finansiālie ieguldījumi, lai nodrošinātu tādu Eiropas patērētāju organizāciju darbu, kas pārstāvētu patērētāju intereses, izstrādājot Kopienas mēroga preču un pakalpojumu standartus.

7. darbība

Reģionālo, attiecīgas valsts un Eiropas patērētāju organizāciju spēju uzlabošana, jo īpaši ar personāla apmācību un paraugprakses un ekspertīzes apmaiņas palīdzību, jo īpaši tādās dalībvalstīs, kas ir pievienojušās Eiropas Savienībai 2004. gada 1. maijā vai pēc minētās dienas.

(1) OV L 66, 4.3.2004., 45. lpp.

II Uzdevums

Nodrošināt patērētāju tiesību aizsardzības noteikumu efektīvu piemērošanu, īpaši īstenojot sadarbību informācijas, izglītības un kompensācijas jomā.

8. darbība

Darbības, lai uzlabotu Kopienas patērētāju aizsardzības tiesību aktu — jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/95/EK (2001/95/EK (2001. gada 3. decembris) par produktu vispārēju drošību ⁽¹⁾) un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 2006/2004 (2004. gada 27. oktobris) par sadarbību starp valstu iestādēm, kas atbildīgas par tiesību aktu īstenošanu patērētāju tiesību aizsardzības jomā ⁽²⁾) — piemērošanu, tostarp:

- 8.1. darbības, lai uzlabotu kompetento iestāžu veiktas uzraudzības, īstenošanas un sadarbības koordināciju, tostarp IT instrumentu (piemēram, datubāzu, informācijas un komunikāciju sistēmu) izstrādi un uzturēšanu, kā arī lai organizētu seminārus, konferences, praktiskas nodarbības, sanāksmes, kurās piedalītos ieinteresētās puses un eksperti tiesību īstenošanas jomā, par tiesību īstenošanu atbildīgo ierēdņu apmaiņas un apmācības, tostarp arī tiesnešiem;
- 8.2. nepārtikas produktu un pakalpojumu drošuma pārraudzība un izvērtēšana, cita starpā, RAPEX brīdinājuma sistēmas darbības stiprināšana un darbības jomas un darbību paplašināšana, ņemot vērā sasniegumus tirgus uzraudzībā un informācijas apmaiņā, kā arī patēriņa preču drošuma tīkla turpmākā attīstība saskaņā ar Direktīvu 2001/95/EK;
- 8.3. kopējas uzraudzības un īstenošanas darbības un citas darbības, sadarbojoties administratīvajā un tiesību īstenošanas jomā;
- 8.4. darbības, lai veicinātu sadarbību administratīvajā un tiesību īstenošanas jomā ar trešām valstīm, kas nepiedalās programmā.

9. darbība

Juridiska un tehniska ekspertīze, tostarp pētījumi, lai pārraudzītu un izvērtētu, kā dalībvalstis transponē, īsteno un piemēro tiesību aktus patērētāju tiesību aizsardzības jomā, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem ⁽³⁾, un Regulu (EK) Nr. 2006/2004. Tā ietver arī viegli un publiski pieejamo datubāzu izstrādi un uzturēšanu, kuras attiecas uz Kopienas patērētāju tiesību aizsardzības tiesību aktu īstenošanu.

10. darbība

Darbības, lai sniegtu informāciju, konsultācijas un kompensāciju, tostarp:

- 10.1. alternatīvu strīdu risināšanas shēmu darbības pārraudzīšana un to ietekmes novērtēšana;
- 10.2. finansiāls atbalsts kopīgām darbībām valsts vai bezpeļņas organizācijām, no kā veidoti Kopienas komunikāciju tīkli, kuri sniedz informāciju un palīdz patērētājiem īstenot tiesības un gūt iespēju attiecīgi atrisināt konfliktus (Eiropas Patērētāju centru tīkls);
- 10.3. darbības, lai uzlabotu saziņu ar ES iedzīvotājiem patērētāju jautājumos, īpašu uzmanību pievēršot dalībvalstīm, kas 2004. gada 1. maijā vai pēc minētā datuma ir pievienojušās Eiropas Savienībai, tostarp publikācijas par patērētāju politikas jautājumiem, informācijas sniegšana tiešsaistē, kā arī īstenojot darbības, ar ko sniedz informāciju par patērētāju tiesību aizsardzības jautājumiem un patērētāju tiesībām.

11. darbība

Patērētāju izglītības darbības, cita starpā:

- 11.1. īpašas darbības, kas paredzētas gados jauniem patērētājiem, gados vecākiem patērētājiem un neaizsargātu patērētāju grupām, kas acīmredzami nespēj savas intereses aizstāvēt tik efektīvi, cik citas grupas, kā arī interaktīvu patērētāju izglītības instrumentu izstrāde;
- 11.2. finansiāls atbalsts, lai izstrādātu integrētas Eiropas maģistra studiju programmas patērētāju jautājumos, arī stipendijas studentiem līdz sešus mēnešus ilgām mācībām kādā citā valstī.

⁽¹⁾ OV L 11, 15.1.2002., 4. lpp.

⁽²⁾ OV L 364, 9.12.2004., 1. lpp. Regulā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/29/EK (OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.).

⁽³⁾ OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.

II PIELIKUMS

ATBALSTA SAŅĒMĒJI — 4. PANTA PIEMĒROŠANAS KRITĒRIJI

1. Finansiālu atbalstu 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā minēto darbību veikšanai var piešķirt valsts iestādei vai bezpeļņas organizācijai, ko, izmantojot pārskatāmu procedūru, izraudzījies dalībvalsts vai attiecīgā kompetentā iestāde, par kuru ir vienošanās ar Komisiju.
2. Finansiālu atbalstu 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā minēto darbību veikšanai var piešķirt dalībvalstu augstākās izglītības iestādēm vai tādu trešo valstu augstākās izglītības iestādēm, kas piedalās programmā saskaņā ar šā lēmuma 8. pantu, kā definēts 2. pantā Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmumā Nr. 2317/2003/EK (2003. gada 5. decembris), ar ko ievieš programmu, kas vajadzīga, lai uzlabotu augstākās izglītības kvalitāti un veicinātu starpkultūru izpratni, sadarbojoties ar trešām valstīm (*Erasmus Mundus*) (2004. — 2008. gads) ⁽¹⁾.
3. Finansiālu atbalstu 4. panta 2. punkta a) apakšpunktā minēto darbību veikšanai var piešķirt studentiem un skolotājiem, kas piedalās patērētāju jautājumiem veltītās integrētās Eiropas maģistra studiju programmās, kar saņem līdzfinansējumu saskaņā ar šā lēmuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu.
4. Finansiālu atbalstu 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā minēto darbību veikšanai var piešķirt ierēdņiem, kas īsteno patērētāju tiesību aizsardzību saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 2006/2004 un Direktīvu 2001/95/EK.
5. Finansiālu atbalstu 4. panta 1. punkta c) apakšpunktā minēto darbību veikšanai var piešķirt Eiropas patērētāju organizācijām, kas:
 - a) ir nevalstiskas, bezpeļņas organizācijas, neatkarīgas no rūpniecības, komerciālām un uzņēmējdarbības interesēm vai citām pretrunīgām interesēm un kuru galvenie uzdevumi un darbības ir Kopienas patērētāju veselības, drošības, saimniecisko un juridisko interešu veicināšana un aizsardzība;
 - b) pilnvarotas vismaz pusē dalībvalstu Kopienas līmenī pārstāvēt patērētāju intereses ar attiecīgu valstu patērētāju organizāciju starpniecību, kuras saskaņā ar attiecīgas valsts tiesību normām vai attiecīgas valsts praksi ir patērētāju pārstāves un darbojas reģionu vai valsts mērogā, un
 - c) ir sniegušas Komisijai pietiekamus pārskatus par dalību, iekšējiem noteikumiem un finansējuma avotiem.
6. Finansiālu atbalstu 4. panta 1. punkta d) apakšpunktā minēto darbību veikšanai var piešķirt Eiropas patērētāju organizācijām, kas:
 - a) ir nevalstiskas, bezpeļņas organizācijas, neatkarīgas no rūpniecības, komerciālām un uzņēmējdarbības interesēm vai citām pretrunīgām interesēm, un kuru galvenie uzdevumi un darbības ir Kopienas līmenī pārstāvēt patērētāju intereses standartizācijas procesā;
 - b) vismaz divās trešdaļās dalībvalstu ir saņēmušas pilnvaras pārstāvēt patērētāju intereses Kopienas līmenī:
 - no iestādēm, kas saskaņā ar attiecīgas valsts tiesību aktiem vai praksi pārstāv dalībvalstu patērētāju organizācijas, vai
 - ja šādu organizāciju nav — no dalībvalstu patērētāju organizācijām, kas saskaņā ar attiecīgas valsts tiesību normām un praksi ir patērētāju pārstāvji un darbojas valsts mērogā;
 - c) ir sniegušas Komisijai pietiekamus pārskatus par dalību, iekšējiem noteikumiem un finansējuma avotiem.

(1) OVL 345, 31.12.2003., 1. lpp.